

MISJONIJUTUSTUSED II kvartal 2004

Lääne-Kesk-Aafrika Divisjon

Äsjamoodustatud Lääne-Kesk-Aafrika Divisjoni kuuluvad Benin, Burkina Faso, Kamerun, Cabo Verde, Kesk-Aafrika Vabariik, Tšaad, Kongo Vabariik, Elevandiluurannik, Ekvatoriaal-Guinea, Gabon, Gambia, Ghana, Guinea, Guinea-Bissau, Libeeria, Mali, Mauritaania, Niger, Nigeeria, Senegal, Sierra Leone, Togo.

Ghana on usklik maa. Teedel sõitvatest sõidukitest kannab peaaegu igaüks mingit väidet usu kohta Jumalasse või Allahisse. Inimesed usuvad üleloomulikku jõudu, kuid nad ei usu tingimata Jeesust Kristust. Isegi kristlaste uskumused erinevad üksteisest suuresti. Adventkogudus Ghanas on tugev ja kasvav, adventiste on üks 75 inimese kohta.

Ghana on stabiilne riik ning võrreldes teiste Lääne-Aafrika riikidega on seal suhteliselt kõrge arengutase. Siiski enamus inimesi loodavad toime tulla põllumajandusega (elades sellest, mida nad kasvatada suudavad ja sellest vähesest, mis jääb üle müügiks). Vähestel on raha millegi muu kui eluliste vajaduste jaoks ning uue kooli või kiriku ehitamine on nende usklite jaoks üle mõistuse suur koorem.

Selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest saavad osa mitmed projektid.

'Valley View' Ülikool, riigi esimene eraülikool, on õpilaste arvult kasvanud viimase viie aasta jooksul 300-lt rohkem kui 900-le. Accrast väljapoole rajatava ülikoolilinnaku keskusesse on vaja uut kirikut.

Tamale Adventhaigla asub riigi põhjaosas. Eelmine kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetus toetas haigla projekti - nüüd vajab kogudus meie abi haigla lõpetamiseks.

Riigi strateegilistes piirkondades asub neli üldhariduskooli, mis pakuvad kristlikku kasvatust adventlastele ja ka mitteadventperede lastele. Adventkoolid on järeleproovitud vahend laste ja nende vanemate võitmisel Issandale.

Kamerun on silmatorkav riik Lääne-Aafrikas. Nagu Ghanaski, on ka seal rahu, stabiilsus ja tugev, arenev majandus. Kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetusest saavad osa kaks projekti.

Doualas, riigi majanduslikus pealinnas asuv keskkool pakub jätkuvat kristlikku haridust nii neile, kes on lõpetanud adventalgkooli kui ka mitteadventistidest noortele inimestele.

Pealinnas Youndés asuv raadiojaam edastab koguduse poolt koostatud saateid vastuvõtlikule kuulajaskonnale. Praegu on kogudus võimeline andma eetrisse ainult ühe 30-minutilise saate igal nädalal. Pikem eetriaeg, mida suudaks pakkuda oma raadiojaam, suurendaks koguduse nähtavust ja tugevdaks kasvu.

Kongo Vabariik on väike riik, mis asub Kongo Demokraatlikust Vabariigist (endisest Sairist) põhja ja lääne pool. Kogudus rajas misjonijaama pealinnas Brazzaville'is 1970. aastal, kuid valitsus konfiskeeris maa ja hooned 1997. aastal, jättes usklikud ilma jumalateenistusteks vajaliku kirikuta. Praegu on neil ajutised kirikud ja ainult üks ordineeritud jutlustaja. Mitmed kogudused käivad koos kodudes, ajutistes ehitistes ja väikestes tähistamata hoonetes. Enam kui 500 liikmega (kellest paljud on põgenikud Ruandast ja Kesk-Aafrika Vabariigist) on kogudusel vähem kui üks adventist iga 6'500 inimese kohta.

Kongolased ei usalda väikesi kiriklikke organisatsioone, kartes, et need võivad olla seotud religioossete kultustega, mida on piirkonnas külluses. See usaldamatus takistab jätkuvalt koguduse kasvu, kuni suudetakse rajada korralikud kirikud või evangeelsed keskused. Praegu ei ole selles riigis ühtegi kirikuhoonet. Selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest ehitatakse vähemalt kaks kirikut.

Miks nii ruttu?

Mõned võivad küsida, miks Lääne-Kesk-Aafrika Divisjon saab kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetuse nii vähe aega pärast eelmist annetust. Siin on vajalikud mõningad selgitused.

2002. aasta neljandal kvartalil keskendusime Aafrika-India Ookeani Divisjonile. Need projektid ja materjalid valmistati ette enne, kui Aafrika divisjonid 2003. aastal ümber korraldati. Selle ümberkorralduse käigus jagati kaks kolmest Aafrika-India Ookeani Divisjonis annetuse saanud uniooni praeguse Ida-Kesk-Aafrika Divisjoni ja uue Lõuna-Aafrika-India Ookeani Divisjoni vahel. 2002. aasta neljanda kvartali annetusest sai praeguse Lääne-Kesk-Aafrika koosseisu kuuluv Aafrika-India Ookeani Divisjoni osa ainult 28 protsenti. Et olla Lääne-Kesk-Aafrika Divisjoni vastu õiglane, hääletati, et nad peaksid sellel kvartalil annetuse saama.

Ülesanne

“Ehita hoone ja nad täidavad selle” ei ole ainult tühi lubadus Aafrikas. Ehita kirik ja peagi on see täis; ehita kool ja õpilased tulevad. Kuid millegi ehitamine on suur väljakutse aafriklaste jaoks, kes kasvatavad ise endale toidust ja kel on hädavajalike asjade jaoks ainult pisut raha.

Võimalused

Meie annetus selle kvartali kolmeteistkümnendal hingamispäeval toetab järgmisi projekte:

- Kirikud kahte suuremasse linna Kongo Vabariigis (Brazzaville'i ja Pointe Noire'i), kus praegu ei ole ühtegi kirikut.
- Raadiojaam Kameruni pealinna Yaoundésse.
- Keskkool Kameruni majanduslikku pealinna Doualasse.
- Kirik rohkem kui 900-le üliõpilasele ja personalile Valley View' Ülikooli Ghanas.
- Tamale adventhaigla ehituse teine faas Ghanas.
- Neli üldhariduskooli Ghanas.

Annetuste eesmärgi plaan aitab liikmetel keskenduda tähelepanu maailma misjonitööle ja suurendada annetusi. Paluge oma hingamispäevakooli nõukogul koostada igal kvartalil misjoniannetuste plaan, seejärel märkige igal nädalal tabelisse selle nädala saavutus.

Joonistage lihtne kirik plakatile või tahvlile. Jagage kirik 100-ks osaks, mis tähistavad selle kvartali misjoniannetuste eesmärgi 100 protsenti. Igal nädalal värvige ära segmendid vastavalt sel nädalal hingamispäevakoolis saadud annetustele. (Paluge koguduse kassapidajal anda teada ka ümbrikutes tehtud annetustest, et tulemused oleksid täpsed.)

Tuletage liikmetele meelde, et kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetus on eriline võimalus toetada misjonitööd maailmas üldiselt ja eriliselt Lääne-Kesk-Aafrika Divisjonis.

Edaspidised kolmeteistkümnenda hingamispäeva projektid

Kolmas kvartal keskendub Lõuna-Aasia Divisjonile. Projektis on 50 palvelat kogu Indias, klassiruumid ja poiste ühiselamu Lowry Memorial Kolledžis, söökla Flaizi Kolledžile, raamatukogu Kirde Kolledžile ja kuus ühiselamut algkooli õpilastele kogu Indias.

2004. aasta neljandal kvartalil keskendume Euro-Aasia Divisjonile. Projektis on kirikud Moskvas ja St. Peterburgis (Venemaal) ja kahes Ukraina linnas; ülejäävad vahendid aitavad ehitada ühiselamu Ukraina Humanitaarinstituudile Luganskis.

Näita mulle oma kirikut

Roger Wazoua

“Näita mulle oma kirikut,” oli õpetaja nõudnud. Aga kuidas ma saaksin? Meil ei olnud kirikut.

Rogeri kõhus pitsitas, kui ta ootas kohtumist oma kooli direktoriga. *“Mida ta ütleb?”* mõtles Roger. *“Pole oluline!”* kinnitas ta endale. *“Ma kavatsen Jumalale ustavaks jääda, olenemata sellest, mida see mees otsustab.”*

Roger hakkas keskkooli lõpetama. Peagi tuleb tal teha riigieksamid, mis kas lubavad või keelavad edasist kõrgharidust. Roger oli varem juba mõne eksami teinud, aga kui üks neist sattus hingamispäevale, otsustas ta pigem austada Jumalat kui teha eksamit. Ta sai selle eksami osa eest nulli, mis tähendas, et ta kukkus tervelt eksamilt läbi. Ta võttis mitteamvestatavat hinnet kui hinda, mida tuli maksta ustavuse eest Jumalale. Järgmisel aastal kavatses ta uuesti proovida, kuid rahvarahutused sundisid nende perekonna Kongo Vabariiki põgenema. Nüüd kohtus ta tundmatuga võõral maal. Kas mõni riiklikest eksamitest satub hingamispäevale?

Uus kool, uued väljakutsed

Rogeril oli meeles esimene päev uues koolis. Tal tuli minna koolidirektori juurde, et selgitada oma religioosseid tõekspidamisi ning paluda vabastust koolitööst hingamispäeviti, mis on suures osas Aafrikas tavaline koolipäev. Direktor oli viisakas, kuid vastas lihtsalt: “Eks me näe, kuidas asjad lähevad.” Roger võis ainult loota ja palvetada, et mees austaks tema palvet.

Kool algas ja Roger vaatas oma klassi õppeplaani. Ta nägi ta, et peaaegu kõik eksamid olid kavandatud hingamispäevadele. Roger palus õpetajaid, et ta saaks oma eksami teha teisel päeval või muuta eksamipäeva. Mõned tegid seda, aga teised keeldusid.

“Sa oled lihtsalt üks õpilane paljude hulgast,” ütles talle direktor, kui Roger jälle tema kabinetti tuli. “Kuidas ma saaksin anda sulle privileege?” Siis lisas direktor: “Ka mina olen kristlane ja ma pole veel kunagi Piiblist leidnud, et Jumal keelaks meil laupäeviti töötada. Kas sina võid mulle seda näidata?” Mehe hääletoon väljendas kahtlust, et Roger võiks talle midagi taolist näidata.

Roger avas oma Piibli Teise Moosese raamatu 20. peatüki kohalt ja hakkas lugema hingamispäevakäsku.

“Ma ei teadnud seda,” ütles direktor mõtlikult.

Direktori sekretär küsis: “Miks ei võiks sa oma Jumalat hommikul jumalateenistusel kummardada ning pärast lõunat kooli tulla?” See tundus olevat mõistlik nõuanne.

Kannatlikult selgitas Roger, et hingamispäev on 24-tunnine periood, algusega reedesest päikeseloojangust. Ta avas Esimese Moosese raamatu esimese peatüki ja luges: “Ja Jumal nimetas valguse päevaks ja pimeduse Ta nimetas ööks. Siis sai õhtu ja sai hommik, — esimene päev.” (salm 5).

Direktor mõtles hetke, siis ütles: “Näida mulle oma kirikut. Ma tahan sinu kirikut näha.”

Roger vajus tagasi istuma. *“Kuidas ma saan talle oma kirikut näidata?”* mõtles ta. *“Kogu Kongos pole meil ühtegi kirikut.”*

Enne kui Roger jõudis vastata, esitas direktor järgmise soovi. “Kas sa võiksid oma kiriku pastori minu juurde tuua?” Roger naeratas - ta võis pastori tuua.

Samal õhtul palus Roger oma pastoril külastada kooli ja rääkida direktoriga. Pastor oli nõus ning Roger ja pastor palvetasid, et Jumal aitaks direktoril mõista Jumala käskudele kuuletumise olulisust.

Järgmisel päeval istus Roger tunnis, kui pastor ja misjonipõllu esimees kooli tulid. Sel ajal, kui õpetaja rääkis, Roger palvetas. Tund, mil pastorid olid direktori juures, tundus kestvat igavesti. Viimaks tulid nad direktori kabinetist välja.

Mõni hetki hiljem tuli direktor Rogeri klassi ja seisis õpilaste ette. "Nüüdsest alates toimuvad kõik eksamid esmaspäevast reedeni. Ühtegi eksamit ei panda laupäevale," ütles ta õpetajale ja klassile. Siis, vaadates Rogerile otsa, ta lisas: "Nüüd ma mõistan, miks sa ei käi oma hingamispäeval koolis."

Roger ohkas kergendatult.

Ülemaailmne kogudus

Rogeri bioloogia õpetaja oli kuulnud Rogeri palvest hingamispäeva suhtes ning oli uudishimulik selle suhtes, mida Roger usub. Ühel päeval klassis ütles ta Rogerile: "Ma tean, et Jumal on olemas ja Tema Sõna on tõde. Kuid ma palun, et sa asetaksid oma eksamid ja tuleviku Jumalast ettepoole." Roger mõistis, et õpetaja palus tal oma tuleviku pärast jätta Jumal kõrvale seniks, kuni ta on lõpetanud oma haridustee ja eksamid.

Roger seisis ja vastas õpetajale: "See on võimatu, härra. Jumal käskis mul pidada hingamispäeva pühaks ja ma pean kuuletuma." Siis rääkis ta loo Sadrakist, Meesakist ja Abednegost, kes keeldusid kummardumast kuninga valmistatud kuju ees, kui pasunad mängisid. Enne, kui nad tulisesse ahju visati, ütlesid nad kuningale, et Jumal võib nad päästa, aga kui Jumal ei pea vajalikuks neid päästa, siis on nad valmis pigem Tema pärast surema kui Jumalale mitte kuuletuma. Siis ütles Roger: "Ma ei saa teha vähem."

Õpetaja küsis Rogerilt sama küsimuse, mille ka direktor oli esitanud: "Näita mulle oma kirikut." Roger kõhkles. "Kongos on meie kogudus väga väike," selgitas Roger, "ning sõja ajal võttis valitsus meie kiriku ja haigla meilt ära. Nüüd ei ole meil kirikuhoonet." Siis tuli Rogerile meelde misjonikaart, mis oli tema hingamispäevakooli õppetükiraamatu taga. Ta võttis selle kaardi ja ütles: "Meid võib olla Kongos vähe, kuid üle kogu maailma on meid miljoneid." Ta näitas õpetajale selle piirkonna kaarti, mis pidi erilise annetuse saama. Õpetaja oli hämmastunud, et maailmas on miljoneid adventiste.

Roger vastas igale küsimusele ning pakkus õpetajale mõned traktaadid ja mõned Ellen White'i raamatud. Roger ei saanud näidata õpetajale ja direktorile kirikuhoonet, kuid ta võis näidata neile oma Jumalat ja tõekspidamisi.

Rogeri õpetajad ja paljud klassikaaslased küsisid talt peaaegu iga päev, mida ütleb Piibel igapäevaste asjade kohta.

Lõpueksam

Ühel päeval ütles direktor Rogerile: "Sa võitsid lahingu hingamispäevaste eksamite pärast, aga kui tulevad riiklikud eksamid ja osa neist laupäeva peale satub, ei saa ma sind aidata."

Roger naeratas. "See ei ole minu probleem," ütles ta. "Minu kohus on pidada hingamispäeva. Kui see tähendab eksamist läbi kukkumist, siis olgu nii."

Kui eksamite aeg lähenes, palvetas Roger, et Jumal korraldaks asjad nii, et need austaksid Jeesust. Ja kui eksamikuupäevad teatati, ei olnud ühtegi eksamit hingamispäeval. Roger teadis kindlalt, et Jumal oli teinud suuri asju aitamaks teda ja näitamaks teistele, et Jumal austab neid, kes talle kuuletuvad.

Kunagi oma kirik

Roger ja veel 500 Kongos elavat adventisti peavad jumalateenistusi kodudes, puude all ja ajutistes ehitistes üle kogu maa. Osa selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest aitab muretseda vähemalt kaks lihtsat palvelat usklike jaoks kahes Kongo suuremas linnas. Nad on kirikut kaua oodanud. Ärgem valmistagem neile pettumust.

Roger Wazoua (21) tuli Kesk-Aafrika Vabariigist. Ta elab

Kongos

eksamite

Brazzaville'i linnas, kus ta ootab oma

tulemusi. Ta tahab õppida pastoriks.

II MISJONIJUTUSTUS

10.aprill

Kongo Vabariik

Eluohtlik sõnakuulmatus

Grace Mbouala

Äkitselt oli ta ümbritsetud kuuest mehest, kes tiirlesid nagu raisakotkad pimeduses.

[Paluge see mina-vormis lugu ühel teismelisel tütarlapsel ette kanda.]

Ma olen pastori tütar. Mulle on õpetatud sõnakuulmise tähtsust. Kuid kord eelmisel aastal otsustasin ma, et tean paremini ning - see oleks peaaegu mu elu maksnud.

Ema saatis mind linna, et ostaksin tema jaoks mõned asjad. Pidin seal kätte saama ka oma passi, väärtusliku passi. Minu isa oli lubanud, et kui ma sooritan eksamid hästi, võin saada passi, esimese tähtsa sammu oma soovis välismaale õppima asuda.

Ma läksin linna, sain passi ja toppisin selle oma käekotti. Siis kiirustasin turule, et emale vajalikke asju osta. Oli õhtune aeg, teadsin et varsti läheb pimedaks. Vanemad keelasid mul pimedas käia üle turuplatsi. Nad käskisid kõndida peateel. Suurt teed mööda oli palju pikem maa kõndida, kuid see oli ohutum. Päike loojus, pidin kiirustama. Oli palav ja ma vaatasin igatsevalt turuplatsile. *"Lõigates otse läbi turu saaksin palju kiiremini,"* mõtlesin ma. *"See ei paista minu jaoks üldse ohtlik olevat."* Ma pöördusin ja läksin turuplatsile.

Surudes oma väikse käekoti enda ligi, kiirustasin läbi rahvarohke turu. Äkki hakkasid inimesed jooksuma, hajudes laiali. Turuplatsi keskel oli pime, väga pime. Ütlesin endale, et seal ei ole midagi karta. Teadsin, et Jumal on minuga, nagu Ta oli iga päev.

Ma kuulsin kedagi enda taga olevat ja tahtsin vaadata, kes see oli, kuid ma kartsin. Äkki krabas üks poiss mu koti ja jooksis koos poistegrupiga minema. Ma karjusin neile järele, et andku mu pass tagasi, kuid nad ei jäänud seisma.

Tuli üks politseinik ja küsis minult, mis juhtus. Rääkisin talle, et mul oli kotis 30'000 CFA-d (umbes 54\$) ja pass. Mul oli passi vaja! Minu isa oli kuid võidelnud, et mulle seda passi saada. Ma olin selle just mõne minuti eest kätte saanud ja nüüd oli see läinud.

Politsei käskis mul mitte muretseda, sest vargad ei saa passi kasutada. Ta seletas, et arvatavasti varjavad poisid end läheduses ning tulevad välja, kui arvavad ohutu olevat. Politseinik käskis mul talle järgneda, ning hoolimata mu tugevast soovist turuplatsilt lahkuda, järgnesin ma talle platsi keskele. Seal tulid viis poissi pimedusest välja ja piirasid mu sisse. Politseinik nõudis raha ja ma sain aru, et ta ei olnudki politseinik, vaid hoopis kamba liige.

Ütlesin neile, et mul pole raha. Vaatasin ringi ja mõistsin, et mul pole võimalust põgeneda ega võidelda. Poisid, kes minu ümber tiirlesid, ähvardasid, et nad võtavad mu riided ära ja jätavad mu maha surnult ja paljalt.

Politseivormis mees oli vihane. Ta võttis taskust relva, lükkas mind maha ja pani relva mulle vastu pead.

Südames ütlesin ma Jumalale: "Issand, mida ma olen teinud? Ma olin sõnakuulmatu ja nüüd on mu pass ja raha läinud ning need poisid tahavad mind tappa. Palun, ära jäta mind siia surema. Päästa mind ja aita mul nende käest pääseda."

Politseivormis mees käskis mul püsti tõusta. Ma tõusin. Ta tahtis mind lüüa, kuid ma haarasin ta käest. Ma ütlesin talle: "Kui sa mind tapad, tuleb sulle ühel päeval meelde, et sa tapsid vaese tüdruku, kes sind usaldas. Sa tunnend end tehtu pärast halvasti, aga siis on juba hilja."

Poisid, kes olid mu koti varastanud, muutusid rahutuks. Nad ütlesid: "Me tahame midagi. Kui sa ei anna, teeme seda, mis meil plaanis oli." Ma teadsin, mida nad tahavad, ning töötasin võidelda surmani. Nende juht hakkas mul riideid seljast tirima.

Just siis tuli lähikonda üks mees ja kükitas maha, et enda soojendamiseks tuld teha. Siis istus ta oma tule äärde. Politseivormis mees ütles mulle: "Tššš. Ole tasa. See mees on hull. Ta võib tule meile selga visata." Kõik poisid ootasid vaikselt mehe tule kustumist, et jätkata oma halbu tegusid. Nad ei tahtnud, et mees neid kuuleks.

Mina istusin ikka veel palvetades, et Jumal näitaks mulle pääseteed. Siis ma mõtlesin: *"Kui Sina saatsid selle segase mehe siia tuld tegema, siis palun, Jumal, näita mulle, kuidas ma saaksin selle mehe tuld põgenemiseks kasutada."*

Nägin läheduses asuvat rada. Mõtlesin põgenemisele, kuid märkasin siis, et teel olid suured augud ning ilma valgustuseta võisin ma kukkuda ühte neist. See teeks mu ründajad veelgi vihasemaks ja nad tapaksid mu kohe. Kuid ma ei näinud teist pääseteed. Otsustasin, et kui surm on halvim, mis juhtuda võib, siis olgu nii. Ma olin vähemalt püüdnud põgeneda. Veelkord palusin Jumala kaitset.

Just siis läksid mind ümbritsenud poisid mõni jalg eemale. Hull mees istus ikka oma põleva tule ääres. Poisid ei märganud, kui ma tollhaaval rajale lähemale nihkusin. Siis hakkasin jooksmas nii kiiresti kui suutsin ja karjusin valjusti: "Jätke mind rahule! Laske mul minna!" Minu jalad puutusid vaevu maad, kui ma mööda rada kihutasin. Vähemalt üks varastest jooksis mulle järele - kuulsin tema samme enda taga. Siis kuulsin ma valju hüüatust: "Aaah!" ning mitte ühtegi sammu enam. Teadsin, et minu jälitaja oli kukkunud ühte neist suurtest aukudest. Kuulsin teda valust karjuvat, kuid ma ei peatunud enne, kui olin turuplatsist kaugel.

Üks naine nägi mind kiiresti ja hingetult kõndimas. Ta küsis, mis juhtus ja ma rääkisin talle poistest, kes olid varastanud mu koti ja püüdnud mind vägistada. Ütlesin naisele, et nad löid mind ja üks neist kandis politseivormi, kuigi oli tegelikult kamba liige. Rääkisin talle kõigest: kuidas nad olid mind relvaga ähvardanud ja kus ma elan. Ta andis mulle raha, et sõita taksoga koju.

Koju jõudnud sain teada, et ema ja isa käisid mind otsimas. Nad käisid linnas küsimas, kus ma olen, aga keegi polnud mind näinud. Kui nad koju jõudsid, leidsid nad mu terve olevat. Rääkisin kurbusega oma vanematele kõigest, mis oli juhtunud ning kaotatud rahast ja passist. Aga nad oli rõõmsad, et ma ise terve olin. Me põlvitasime koos ja palvetasime. Tänapäeval olen ma kindel, et Jumal saatis selle segase mehe takistama poiste plaane.

See rünnak muutis mind igaveseks. Nüüd olen hoolikas selles suhtes, kuhu ma lähen ja kuulan hoolega oma vanemate nõuandeid. Kuid rohkem usaldan ma Jumalat. Kui ma midagi soovin, pöördun kõigepealt Jumala poole.

Ning ma ei lähe enam kunagi pimedas turuplatsile.

Grace Mbouala elab Kongos Pointe Noire' linnas,
kus ta õpib raamatupidamist.

Orvuks jäämine

Dieudonne Hakizmana

Tulistamine lõppes ja ta ronis põõsastest välja, kuid ei leidnud oma ema.

[Paluge see mina-vormis lugu ühel teismelisel noormehel ette kanda.]

Mina olen Dieudonne. Minu nimi tähendab "Jumal annab". Ma kasvasin üles adventkodus Ruandas, ilusas riigis Kesk-Aafrikas. Minu vanemad rääkisid midagi hõimusõjast ja massitapmistest. Ühel päeval, kui ma olin umbes kuue-aastane, tulid meie külla sõdurid ja hakkasid tulistama. Nad haarasid mu venna ja minu ning me põgenesime metsa. Me peitsime end ära niikauaks, kuni arvasime, et sõdurid on külast lahkunud. Siis pöördusime koju tagasi. Veidi aja pärast nägin ma kahte sõdurit meie kodu poole tulemas. Sõdurid käskisid mu isal nendega kaasa minna. Isa ütles midagi emale, siis läks ta sõduritega kaasa. Sõdurid läksid minema, minu isa nende vahel. See oli viimane kord, kui ma oma isa nägin.

Pikk, pikk teekond

Me tahtsime minna ohutumasse piirkonda, aga mu ema ootas, lootes, et isa tuleb tagasi. Mõned nädalad hiljem läks sõda meie piirkonnas ägedamaks ning me ei saanud enam kauemaks jääda. Ema korjas kiiresti veidi toitu ja riideid pampudeks ja sidus need keppide külge. Siis hakkasime minema - minu ema, vanem vend ja mina. Me ei teadud, kuhu me läheme, vaid ainult seda, et me käime nende inimeste järel, kes samuti võitlemistest eest põgenesid. Me kõndisime ja kõndisime. Kui ma ära väsisin ja puhata tahtsin, ütles mu ema, et meid võidakse tappa, kui puhkuseks peatume. Ta innustas mind edasi kõndima.

Möödusime inimestest, kes tee kõrval lamasid, olles liiga väsinud või haiged teekonna jätkamiseks; möödusime inimestest, kes olid surnud. Kuid me ei võinud peatuda. Kui meil toit otsa sai, palus ema tee ääres elavatelt inimestelt midagi süüa. Ja kui kellelgi polnud midagi anda, otsisime mahajäetud aedviljapõldudel vilju, mida toiduks valmistada. Me ületasime Sairi (nüüd Kongo) piiri.

Pärast kuuenädalast kõndimist leidsime põgenikelaagri. Seal me võisime istuda ja puhata. Sealne elu oli raske, kuid vähemalt olime ohutus kohas ega pidanud enam kõndima. Kuid mõne nädala pärast hakkasid inimesed laagrist lahkuma. Ema ütles, et me peame nendega ühinema. Hakkasime uuesti kõndima, suundudes läände, päikeseloojangu poole.

Orvuks jäämine

Lähenedes ühele külale, kuulsime tulistamist. Keegi tulistas meie suunas. Kõik hüppasid teeäärsele kõrgesse heina või peitsid end puude taha. Kui tulistamine lõppes, sõandasime tulla tagasi teele, et otsida oma pereliikmeid. Ma otsisin ema, kuid ei näinud teda. Keegi koputas mulle õlale ja ma hüppasin. See oli mu vend. Koos me hüüdsime ema, aga me ei leidnud teda.

Hakkasime koos teiste põgenikega uuesti edasi liikuma, kogu aeg inimeste nägusid uurides, et leida oma ema. Aga me ei näinud teda. Kui jõudsim asulasse, küsisime inimestelt, kas keegi on teda näinud, kuid ei. Ta oli kadunud. Me kõndisime edasi, vahel ka ilma söömata. Kord kõndisime kolm päeva järjest ilma söömata.

Ida-Sairis tuli meil ületada palju jõgesid. Need olid liiga sügavad, et neist läbi kahlata ning meie olime liiga nõrgad, et üle ujuda. Mõnedel jõe ääres elavatel inimestel olid paadid ja nad olid ka valmis põgenikke üle jõe viima, kuid nad nõudsid raha, mida meil polnud. Me seisime jõe kaldal, vaadates teisi kaugusse kadumas. Siis andis keegi ülesõidu eest suure koti. Ta julgustas ka meid paati istuma ja me sõitsime koos temaga üle jõe. Siis kõndisime jälle edasi.

Kui me jõudsim Kongo jõe äärde, mis on Lääne-Aafrika suurim jõgi, oli meil ainult üks kauss kahevahel. Me pakkusime paadiomanikele jõe ületamise eest kaussi, kuid keegi ei tahtnud seda. Kaks päeva püüdsime vahetada kaussi üle jõe saamise vastu. Lõpuks nõustus keegi võtma kausi ning viimane suur jõgi oligi ületatud.

Jumal hoolitseb

Meie teekonna kestel julgustas mu vend mind palvetama, palvetama, palvetama. Me palvetasime toidu pärast, me palvetasime kaitse pärast, me palvetasime ohutu jõeületamise pärast. Ja iga kord vastas Jumal meie palvetele. Mõnikord tuli meil veidi aega oodata, kuid ta vastas alati meie palvetele.

Siis jäi mu vend haigeks. Ta suutis vaevu kõndida. Ma palvetasin, et Jumal päästaks mu venna, ainsa pereliikme, kes mul veel on. Meil polnud ravimeid, miski ei saanud teda aidata. Ma palvetasin, et Jumal aitaks mu vennal paraneda. Keegi soovitas meil korjata ühe puu lehti ja keeta neist vennale teed. Vend jõi teed ja paranes.

Ma tänan Jumalat inimeste eest, kes jagasid meiega toitu ja andsid meile riideid, kui meil endal polnud midagi.

Jõudsim Kongo Vabariiki koos tuhandete teiste põgenikega. Raske oli leida toitu ja vett ning inimesed ei leidnud tööd. Nii järgnesime mõnede põgenikele laagrisse, mis asub riigi pealinna Brazzaville'i lähedal. Seal said mehed ja naised põletada sütt müügiks või töötada piirkonnas asuvates farmides, et teenida veidi raha. Minu vend sai ühes farmis tööd ning meil oli siis piisavalt raha söögi jaoks. Elasime ikka veel põgenikelaagris, kaugel oma kodumaast. Elu polnud kerge, kuid olime vähemalt ohutus kohas.

Kuna meil tuli oma kodumaalt lahkuda, jäi mul koolis mitu aastat vahele. Aga nüüd ma õpin mitteametlikus koolis meie laagris. Üks õpetaja, ka põgenik, õpetab meid. Meil pole raamatuid, pliiatseid ega sulepäid, pole paberit, millele kirjutada, kuid me õpime, kuidas saame. Hommikuti ma õpin ja pärastlõunal ma töötan, et aidata vennal osta toitu, riideid, seepi – hädavajalikke asju. Jumal on hea.

Me teeme oma parima sellega, mida suudame. Ma tänan Jumalat, et Ta on meid hoidnud haiguste eest, sest meil pole raha ravimite jaoks.

Me peame jumalateenistusi kirikus, mis on tehtud vanadest plekitahvlitest ja kangast, mille leidsime. Istume pinkidel, mis on tegelikult pakkudele naelutatud puutüved. Põrand meie jalge all on liivast. Siin me teenime Jumalat ja palvetame.

Minu palve on, et Jumal tooks rahu Ruandasse ja me võiksim kunagi koju minna. Ja veel ma tänan Jumalat, sest ta annab meile lootust - et isegi siis, kui maa peal rahu ei ole, saame me kord taevakoju, kui oleme ustavad. Seal ei ole enam sõda, ainult rahu ja õnn. Minu ema ja isa on seal. Ja Jeesus on seal. Siis ei ole ma enam orb.

***Dieudonne Hakizmana** on 15-aastane. Ta elab koos oma vanema vennaga põgenikelaagris Kongo Vabariigis, Brazzaville'i lähedal.*

IV MISJONIJUTUSTUS

24. aprill

Kamerun

Jumal on ustav abikaasa

Elise Gwet

Neli kuud pärast seda, kui olin adventistiks saanud, minu mees suri. "Jumal, mida Sa mulle teed?" anusin ma.

[Paluge see mina-vormis lugu ühel naisterahval ette kanda.]

Minu mees suri äkitselt, kui ma olin 28-aastane, jättes mind üksi viie väikse lapsega, ilma sissetulekuta, ilma koduta, ilma tööta ja paljude maksmata arvetega. Olin nii masendunud, et palusin Jumalat lubada ka mind surra.

Mina olen Elise Gwet. Elan Lääne-Aafrikas Kamerunis. Mina ja mu mees käisime koos evangeelsetel koosolekutel ning mõistsime, et adventkogudus on tõeline Jumala kogudus, mis õpetab Piibli tõdesid. Mu mees ühines siis adventkogudusega. Kuid mina olin rohkem mures selle pärast, mida mu perekond ütleb, kui selle pärast, mida Jumal minust arvab. Terve aasta seisin vastu oma abikaasa õrnale anumisele ja Püha Vaimu kutsele ning jätkasin pühapäeviti oma perekonna kirikus käimist.

Armastavad kutsed

Aga Jumal kutsus mind ja mu abikaasa juhtis mind õrnalt. Koos puudutasid nad mu südant. Minu mees ei kohelnud lapsi ega mind kalgilt, kuna me ei käinud koos temaga jumalateenistustel. Ja kui ma valmistasin ebapuhast toitu, ei saanud ta vihaseks, vaid ütles vaikselt, et ta ei söö neid toite. Ta ei sundinud kunagi mulle hingamispäeva peale, kuid julgustas mind lõpetama oma kodutööd ja poeskäigud ja söögivalmistamised reedel. Ta tahtis, et ma puhkaksin hingamispäeval, isegi kui ma kirikusse ei lähe. Minu mees võitis mind kogudusele oma tegude ja armastuse kaudu.

Lõpuks hakkasin ma koos mehega kirikus käima. Tema suhtumine ja Püha Vaim, kes rääkis minuga päeval ja ööl, töötasid koos, et veenda mind mu vigades. Ka adventkoguduse liikmed palvetasid minu pärast. Nad tulid mulle külle, et koos palvetada ja laulda. Ma olin ka nende tegudest liigutatud. Ma ei suutnud kauem vastu panna.

Ühel hingamispäeva hommikul üllatasin ma oma meest ja ütlesin talle, et mina ja lapsed tuleme koos temaga kirikusse. Ta oli nii õnnelik! Kui me kirikusse jõudsime, olid liikmed meid nähes vaimustatud. Ma hakkasin õppima ristimisklassis ja tegin otsuse saada ristitud.

Minu ristimispäeval ütles mees, et nüüd on tema rõõm täielik, et tal on ustav naine, tugev usk ja viimaks on perekond koos tõe juures. Sel päeval ütles ta, et kui miski peaks meid lahutama, kui ta peaks surema, loodab ta, et mina jään ustavaks Jumalale ja kogudusele. "Kuid mis võiks juhtuda?" imestasin ma. Meie perekond oli terve, meil oli kodu ja toidust. Mis võiks minna valesti?

Äkiline kaotus

Neli kuud hiljem jäi mu abikaasa haigeks, kaevates valu kõhus ja rinnus. Ta tahtis, et viiksin ta haiglasse. Läksin otsima kedagi, kes ta sinna viiks. Kui ma olin läinud, suri ta meie kahe vanema lapse (8 ja 7 aastase) käte vahel.

Tagasi tulles leidsin oma mehe surnud olevat ja lapsed nutmas ja segaduses. Ma sain Jumala peale vihaseks. "Kuidas sai see juhtuda, kui ma just olin andnud oma elu Sulle?" tahtsin ma teada. Kuid vastust ei tulnud. Ka mina tahtsin surra. Teistel tuli hoolitseda minu laste eest ja teha matusekorraldused. Kuidagimoodi said matused läbi. Siis jõudis mulle kohale: teda ei ole enam. Mul ei olnud tööd ning ma pidin viie lapse eest hoolitsema. Kuidas me nüüd toime tuleme?

Me üürisime maja, aga kohe pärast mu abikaasa matuseid käskis majaperemees meil välja kolida. Minu mehe vanem vend kutsus meid oma koju. Suhted oli pingelised ning üheksa kuu pärast lahkusime sealt majast. Minu onu üüris mulle ja mu lastele elamiseks maja.

Ma vajasin tööd. Minu noorem õde tuli meie juurde elama ja hoolitses mu laste eest, nii et ma sain töötada turul, ostes hulgi aedvilju ja müües need kasuga maha. See oli raske, väsitav töö, tunnid oli pikad ning ma teenisin vähe. Hakkasin õhtuti kursustel käima, et õppida midagi, mis aitaks mul paremini peret elatada. Kõigi mu katsumuste kestel toetasid koguduse õed ja vennad mind. Inimesed hoolitsesid mu laste eest, kui ma töötasin ja

õppisin, teised aitasid toidu ja rahaga. Jumal saatis meile appi ka teisi kaastundlikke sõpru.

Ma soovisin jagada Jumala armastust teistega töö ajal – hakkasin müüma adventkirjandust. Iga päev andis Jumal seda, mida me vajasime ning kasvas mu usku. Aasta pärast pakuti mulle tööd adventkirjastuses. Viie lapsega oli mul seda tööd vaja.

Ma tänan Jumalat, et Ta hoolitses meie eest neil rasketel aegadel. Kui lapsed kaotasid isa, sai Jumal neile isaks, Jumal on hoolitsenud meie vajaduste eest ja aidanud mul lapsi koolitada. Ma õpetasin neid armastama ja austama Jumalat ning nad on ustavad Jumalale, mis on minu suurim rõõm.

Armumannid

Aastate jooksul on Jumal andnud mulle erilisi tõendeid oma armastusest. Ammu enne abiellumist kuulsin ma üht noormeest klaverit mängimas. See avaldas mulle nii sügavat muljet, et ma ütlesin Jumalale, kui mul kord lapsed on, tahan ma, et nad õpiksid klaverit mängima. Ma soovisin neid õpetada klaverit mängima Jumala auks. Jumal on sellele palvele vastanud. Minu tütar on tõesti muusikaliselt andekas. Ma ei suutnud lubada talle klaveritunde, kuid tal on loomulik musikaalsus. Ühel tema sõbrataril on kodus klaver ja kui ta sinna külla läheb, palub ta sõbrataril näidata, kuidas mängida. Ta pole kunagi ametlikke klaveritunde saanud, kuid Jumal on olnud tema õpetaja. Ta mängib imeilusti ja on ka riiklikul tasandil tunnustatud ja mis kõige parem, ta annab au Jumalale. Ta mängib kirikus ja paljud tulevad kirikusse just teda kuulama.

Mul pole kunagi olnud nii palju raha, et panna kõrvale hädavajaliku arstiabi jaoks. Ühel päeval sõitis mu poeg jalgrattaga ning sai löögi autolt, mille juht põgenes sündmuskohalt. Keegi tõi mu poja koju, tal oli rangluu murd ning palju kriimustusi ja verevalumeid.

Samal päeval tuli mulle külla mu mehe vend, kes oli arst. Kaks korda tõusis ta, et lahkuda, kuid millegipärast istus ikkagi maha. Ta tõusis just lahkumiseks püsti ka siis, kui inimesed mu vigastatud poja koju tõid. Minu mehevend ütles, et poisil on rangluumurd ning et ta vajab arstiabi, kuid mul ei olnud raha tema haiglasse viimiseks. Palusin hädas Jumalat aidata mu poega. Minu mehevend kandis ta eest hoolt ja viis ta haiglasse. Ta andis arstiabi ja ostis mu pojale vajalikke ravimeid. Siis tõi ta mu poja koju tagasi. Ta ütles mulle: "Sa tead, et mul ei olnud sel hommikul kavas nii kauaks jääda, aga miski – või Keegi – sundis mind jääma. Nüüd saan ma aru, et see hääl, mida ma kuulsin, oli Jumala hääl."

Jah, ma võin tõesti öelda, et Jumal on minu abikaasa. Ta hoolib minust ja hoolitseb mu eest. Minu lapsed on Tema omad ning ma annan Talle au, et ta aitas mind, noort leske, läbi raskete aegade oma nime läbi võidule. Au olgu Jumalale.

Elise Gwet elab ja töötab Kamerunis Yaoundé linnas.

V MISJONIJUTUSTUS

1. mai

Kamerun

Kohut mõistmisest Jeesuse juurde

Jean-Marie Tchoualeu

Mis sunnib meest loobuma prestiižikast kohtunikupositsioonist, et saada teenijaks?

[Paluge see mina-vormis lugu ühel meesterahval ette kanda.]

Ma ütlesin ikka endale, et mul on kõik – mõjukas karjäär, imeline naine, hea kodu. Peaksin olema õnnelik. Aga miks ma ei olnud? Mis oli mu elust puudu? Otsustasin teada saada, mis puudub mu elust, aga ma ei teadnud, kust otsida.

Olin kohtunik Kamerunis, Lääne-Aafrikas. Selle koha säilitamise nimel olin suurt vaeva näinud. Kolledžist alates ei olnud kohta Jumalale minu elus. Ma olin rahulolematu mõningate doktriinide suhtes, mis minu jaoks tundusid mõttetud, ja nii kaotasingi ma kolledžis suurte Prantsuse filosoofide ja mõtlejatega tutvudes Jumala ja sellegi vähese usu, mis mul veel oli.

Otsustasin, et kui Jumal on olemas, siis löi ta maailma ja looduseadused ning seejärel jättis selle kõik omapead. Elasin vastavalt oma usule – või uskmatusele. Aastaid polnud Jumalal kohta minu elus. Kuigi ma tunnistasin, et Jeesus Kristus oli suurim kunagi elanud meestest, ei olnud Ta Jumala Poeg.

Lõpetasin õigusteaduse õpingud ja minust sai kohtunik. Peagi kohtusin ilusa neiuga, kel oli särav mõistus ning me armusime ja abiellusime.

Muutus, möll

Mul oli kõik – prestiižikas töö, armas naine ja lõpuks ka poeg. Asjad läksid minu jaoks hästi. Kuid ma polnud õnnelik. Ma ei suutnud tõrjuda tunnet, et miski on mu elust puudu. Kuid ma ei teadnud, mis see oli või kust seda leida, aga ma otsustasin seda otsida.

Ühel päeval tuli minu kontoris mees mõningaid raamatuid müüma. Üks raamat haaras mu tähelepanu. Selle pealkiri oli “Kes valitseb maailma?” (“Who Will Dominate the World?”). Otsin selle, arvates, et oleks hea teada, missugune võim kunagi maailma valitsema hakkab. Aga kui ma seda lugemin, avastasin, et see on vaimuliku sisuga. Olin pettunud, kuid jätkasin lugemist. Raamatus käsitleti Piibli prohvetikuulutusi, mis leiduvad Taanieli ja Ilmutusraamatus ning nende täitumist. Lugesin Taanieli 2. peatüki kujust ja selle tähendusest, olin ma rabatud.

Esimest korda mõistsin, et taevane Jumal ei ole kurt ega tumm, vaid Ta räägib inimkonnaga Piibli kaudu. Tahtsin teada, mida Jumalal on *mulle* öelda. Otsisin tolmu alt välja pulmadeks saadud Piibli ja hakkasin lugema. Ma haarasin kiiresti Esimese ja Teise Moosese raamatu, kuid leidsin Kolmanda ja Neljanda Moosese raamatu raskestimõistetavad olevat. Õnneks tuli mulle maailma sündmuste kohta raamatu müünud kolpoltöör kontoris tagasi ja pakkus mulle piibliuurimist. Ma kahtlesin, arvates, et ta on mingist kahtlasest sektist. Kuid ta oli visa. Tihti peale käskisin ma sekretäril teda tundideks ootama panna, kuid ta ei muutunud araks.

Uued teed

Ühel päeval oli mehel kaasas raamat pealkirjaga “Jumala vastused inimese küsimustele” (“God’s Answers to Man’s Questions”). Ma küsisin, kust seda osta saaks ja ta müüs mulle enda oma. See raamat muutis mu elu. Lugesin seda väikest raamatut, sain ma teada hingamispäevast, surnute seisukorrast, kümnisest ja paljudest teistest õpetustest, mis on aluseks usule Jumalasse. Raamatu sõnum oli nii mõjuv; see vastas küsimustele, mis olid mind vaevanud juba lapsepõlvest alates.

Ma ei suutnud kauem vastu panna. Andsin oma elu Jumalale ja lubasin pidada kõiki Tema käsk, ka hingamispäevakäsku. Aga kuidas? Ja kus? Ma ei tahtnud lahkuda oma lapsepõlve kirikust, aga kuidas ma saaksin jääda sellesse kirikusse ja samal ajal pidada teist käsku, mis keelab igasuguste kujude kummardamise? Ja kui ma kirikust lahkun, millisesse kirikusse ma siis peaksin minema? Kas on kuskil, kui üldse, kirikut, kus peetakse hingamispäeva?

Küsitlesin juhuslikult inimesi hingamispäeva pidava koguduse kohta ja lõpuks üks minu nõbudest rääkis mulle seitsmenda päeva adventkogudusest. Ma polnud kunagi varem adventistidest kuulnud, aga ma otsustasin minna sinna kirikusse ja uurida selle õpetusi.

Elu muutvad otsused

Käisin kirikus ja veendusin, et see on koht, kus Jumal soovib mind olevat. Mõned kuud hiljem valmistusin ristimiseks. Sel ajal ootas mu naine last ja ma palusin, et Jumal laseks tal sünnitada minu ristimispäeval, märgiks, et ma järgin tõesti Jumala tahet. Rääkisin isegi oma sugulastele, et Jumal teeb seda minu jaoks. Ja Ta tegigi. Kui ma ristimisveest välja astusin, tuli minu naiseõde mind uue poja puhul õnnitlema. Millist imelist Jumalat me teenime!

Ma olin õnnelik, tõeliselt õnnelik. Kuid mu naine imestas, mis tema mehega juhtunud on! Siiski oli ta minuga kannatlik ja lubas mul oma südant järgida.

Mõtlesin, mida ma saaksin teha, et teenida Jumalat ja tänada Teda päästmise eest. Hoidsin kontoris laual raamatuid, et inimesed saaksid neid lugeda ja kui keegi soovis midagi osta, müüsin ma neid rõõmuga. Sel moel ostsid mitmed inimesed raamatuid.

Ent see oli vaid põneva teekonna algus koos Issandaga. Aasta pärast pöördumist juhtis Jumal mind mu kohtunikuametit maha panema, et töötada täiskohaga Tema heaks. Kuid selleks tuli mul õppida. Müüsin oma auto ja enamuse meie mööblist, et korjata raha kooliminekuks. Minu vaene naine püüdis mulle aru pähe panna, kuid mina olin kindlalt otsustanud järgida Jumalat.

See muutus oli minu perekonna jaoks kohutav šokk, aga kui ma ütlesin lahti oma paljutöötavast ja prestiižikast kohtunikuametist, et saada pastoriks, arvas mu armas naine kindlasti, et ma olen hull! Pealegi oli ta aastaid käinud kirikus ilma minuta ja äkitselt jätsin ma kõik, mida ta kalliks pidas, et saada pastoriks koguduses, kuhu tema ei kuulunud. Aga tänu Jumalale, ta jäi alati minu kõrvale.

Suurim rõõm

Lõpetasin oma õpingud ja alustasin evangelistina Jumala töös. Kuid minu teenistuse kõige suurem rõõm oli sel päeval, kui ma ristasin oma naise. Praegu töötab ta diakonissi ja evangelistina, tal on palve and ning ta toetab tugevalt minu tööd, jätkates samal ajal oma tööd pangas.

Kas pole Jumal imeline? Ta on teinud minu elus palju suurepäraseid asju, asju, mida ma tegelikult pole ära teeninud. Minu töökaaslased, kes nimetasid mind hulluks, kui jätsin kohtunikuameti, tunnistavad nüüd, et minu kutse jutlustajaametisse oli kindlasti Jumalast.

Üks minu kohtunikust sõber, kes oli kritiseerinud mu otsust lahkuda töölt, luges raamatuid, mida ma talle andsin. Hiljem ta küsis: "Mis sa arvad, kas ma peaksin jätma oma töö, et järgida Kristust?"

Rääkisin talle, et ta peab tegema seda, mida Jumal käsib tal teha. Ta võttis Jeesuse vastu oma Issandaks ning teeb suurepäraseid tööd Jumala heaks, jäädes samal ajal kohtu esimeheks. Ta ehitas oma kodulinna kiriku ning on selle koguduse esimene kogudusevanem.

Kui ma vaatan tagasi oma minevikule ja näen, kus ma olin, kui Issand mind leidis ja kutsus ja kuhu Ta on mind praeguseks juhtinud, siis kuidas suudaksin ma Talle mitte tänulik olla? Austus olgu Jumalale!

Jean-Marie Tchoualeu on Kesk-Aafrika Uniooni misjonipõllu
esimees Kamerunis, Yaoundé

linnas.

Hingamispäeva pidamine Kamerunis

Martin Bengono ja LeDoux Bako

Hingamispäeva pidamine on usu prooviks, nagu need kaks noormeest teada said.

[Paluge see mina-vormis lugu kahel noormehel ette kanda.]

Martin: Ma olin asjad pakkinud ning valmis sõjaväkke minema. Minu isa pani käe mulle õlale. “Oota,” ütles ta, “võta see kaasa.” Ta ulatas mulle Piibli.

“Ma olen Jumalale ustav, ükskõik, mis ka ei juhtuks,” lubasin ma isale. Ma teadsin, et ei saa kerge olema pidada sõjaväes kinni oma usust või saada vabaks hingamispäevi, aga ma olin kindlalt otsustanud proovida.

Jumala lähedalolu tunnetus

Ühinesin teiste nekrutite grupiga ja me alustasime teekonda treeninglaagrisse, kus pidi algama meie uus karjäär sõjaväelastena. Komandör tegi meile teekonna võimalikult raskeks. Meil tuli ületada jõgi neljakäpuli, ning kui roomamiseks läks liiga sügavaks, tuli meil ujuda, rasked koormad seljas.

Kui jõe teisel kaldal veest välja ronisime, olid meie kotid vett täis imunud ja palju raskemad kui varem, kuid meile ei antud võimalust puhata ega kotte kuivatada. Me marssisime kiirel sammul ülejäänud tee laagrisse. Kohe kui laagrisse jõudsime, anti meile veel ülesandeid. Alles hilja õhtul saime aega oma märjad kotid lahti pakkida.

Tõmbasin kotist välja oma riided ja teised asjad, väänasin neist välja jõevee ja laotasin kuivama. Siis jäid mu silmad pidama isa antud Piibilil. Ma ohkasin sisimas. Olin kindel, et vesi kahjustas seda. Aga kui ma kummardusin seda võtma, tundsin kuivust. Üllatunult haarasin selle ja tõmbasin kotist välja. See **oli** kuiv. Kõik minu kotis – isegi mu raha – oli läbi imunud sogasest veest, väljaarvatud Piibel. See oli puhas ja kuiv ning ideaalses seisukorras. Mulle tuletati teravalt meelde, et Jumal on minuga ja hoiab mind.

Võimalus õpetada

Põhiõppuste karmuses unustasin ma siiski vahel imeilusa tõendi Jumala lähedalolust. Tahtsin hingamispäeva pidada, kuid mõnikord komandör ei andnud mulle seda päeva vabaks. Ma ei teadnud, kuidas seda dilemmat lahendada. Pidin teenima oma kodumaad ning ma palvetasin, et Jumal aitaks mul leida mooduse, kuidas teenida ka Teda samal ajal.

Siis sain teada, et sõjavägi otsis sõdureid, kes õpetaksid sõjaväelaste lapsi. Läksin kohe end kirja panema. “*Kui saan õpetajaks, ei peaks ma hingamispäeviti töötama,*” mõtlesin ma. Mind valiti õpetama ning ma mõistsin, et see oli ideaalne viis teenida sõjaväes ja pidada kinni oma usust. Ma ei pidanud töötama hingamispäeval ega minema välja rasketele patrullidele või teistele ohtlikele ülesannetele.

Mõni aeg hiljem paluti mind saada kogudusevanemaks selles adventkirikus, kus ma käisin. Ma kahtlesin. See tundus olevat suur vastutus ja ma ei teadnud, kas ma olen selleks valmis. Ma ei tahtnud Jumalale pettumust valmistada. Hakkasin mõtlema prohvet Aamosele. Me õppisime hingamispäevakoolis just Aamosest ning olime teada saanud, et ta ei tundnud end valmis olevat sellise kõrgetasemelise teenistuse jaoks. Hakkasin mõistma, et Jumal võib ka mind kasutada, kui ma nõustun teenima kogudusevanemana, ning Tema aitab mul seda tööd teha.

Oma teenistuses püüdsin kasutada igat võimalust, et oma usust rääkida. Minu toakaaslane õppustel vestles minuga tihti Piiblist; ta ütles, et ma olevat teistsugune. Ta võttis vastu mu kutse tulla evangeelsetele koosolekutele ning hiljem andis oma elu Jeesusele.

Üks teine sõdur oli moslem. Tema isa ei tahtnud, et pojast saaks kristlane. Kuid poeg käis adventkoolides ning oli valmis otsustama Kristuse poolt. Me vestlesime palju Jumalast ja lõpuks otsustas ta saada adventkristlaseks.

Ma tean, et Jumal oli minuga mu teekonna igal sammul. Tema hoidis mu Piibli kuivana esimesel õppuste päeval ning Tema andis mulle võimaluse pidada hingamispäeva ja juhtida teisi Tema juurde sõjaväes teenimise ajal.

LeDoux Bako: Ma olen fotograaf. Teen pilte ja videofilme pulmadest ja teistest olulistest sündmustest, ka dokumendifotosid ja filme televisiooniintervjuude jaoks. Ma filmin ka spordisündmusi iganädalase TV uudistesaaate jaoks.

Kui sain adventistiks, mõtlesin, kuidas ma saan hingamispäeva pidada. Enamus sündmusi, kus ma pidin olema, toimusid laupäeviti ning ma pidin neil töötama, et oma töökohta säilitada. Mul oli vaja perekonda ülal pidada ning mu vennad ja õed kodukülas vajasisid samuti abi. Algul käisin ma kirikus siis, kui mul hingamispäeval tööd polnud. Aga kui mul oli tööülesanne, läksin ma kiriku asemel tööle.

Nagu te võite ette kujutada, ei olnud mul rahu hingamispäeval töötamise pärast. Ja tundus, et ükskõik kui kõvasti ma ka ei töötaks, ei jõua ma kuhugi. Keegi mu perest jäi haigeks või oli muid ootamatuid kulusid. Ma palusin koguduse pastoritel meie pärast palvetada.

Jumal sekkub

Siis sekkus asjasse Jumal. Kompanii, kus ma töötasin, osteti teise kompanii poolt ja mina jäin oma tööst ilma. Ma ei teadnud, mida teha. Tuli leida töö, et oma perekonda elatada.

Kuid mul oli vaevalt aega muretsemiseks. Peaaegu kohe hakkasid inimesed mulle helistama, et ma teeksin videoid ja fotosid vabakutselisena. Mõistsin, et mul pole vaja kellegi teise heaks töötada, ma võin töötada enda heaks, avada oma äri.

Samal ajal kuulsin ma jutlust sellest, kuidas olla ustav Jumala põhimõtetele kõigest hoolimata. See jutlus torkas mu südametunnistust. Teadsin, et Jumal mõjutab mind olema Talle ustav ja pidama Tema hingamispäeva pühaks. Nii otsustasin ma, et ei võta hingamispäevaks ühtegi tööülesannet. Teadagi, see saab raske olema, sest enamus ühiskondliku elu sündmusi toimub nädalavahetusel. Kuid ma otsustasin kindlalt usaldada Jumalat, kes rahuldab mu perekonna vajadused.

See pole alati kerge. Mõnigi kord oleme palunud majaperemehelt ajapikendust üüri tasumiseks või mõelnud välja uusi mooduseid, kuidas rahaga välja tulla. Aga Jumal on meiega ning see on tõeliselt oluline.

Jumala ligiolek

Just siis, kui meie rahalised kohustused tundusid üle pea kasvavat, kohtasin ma tänaval oma endist klienti. Ta oli mulle juba ammu võlgu. Me vestlesime mõne minuti, kuid kumbki meist ei rääkinud midagi rahast. Kui me valmistusime lahku minema, ulatas ta mulle selle rahasumma, mida ta oli aastaid võlgu olnud. Mitu kuud hiljem, kui meil oli üür maksmata, maksis üks teine endine klient mulle raha, mille olin juba unustanud ja mida ei lootnudki näha.

Ma ei teeni nii palju, kui siis, kui töötasin hingamispäeviti, kuid Jumal õnnistab meid teistel viisidel. Minu lapsed on palju vähem haiged ning meil on vähem ootamatuid kulusid. Tean, et meil pole tarvis tunda hirmu tuleviku ees. Püüan julgustada ka teisi olema ustavad ning ma kinnitan neile, et Jumal leiab alati väljapääsu. Ma tean. Tema hoolitseb meie eest.

Martin Bengono ja LeDoux Bako elavad Kamerunis Yaoundé linnas.

Paljude ema

Anastasie Ndah

Ta ei teadnud, mida poiste kamp teha kavatseb, kuid ta pidi proovima.

[Paluge see mina-vormis lugu ühel naisterahval ette kanda.]

Ma olen piiblitööline ning mu süda kuulub evangelismile. Ühel päeval mõjutas Jumal mind töötama ebatavalise inimgrupiga.

Teel tööle ma seisatusin koguduse kantselei värava juures ja heitsin pilgu läheduses seisvatele poistele. Teadsin, et enamus neist olid kodutud, kas siis omal valikul või neist sõltumatute olukordade tõttu. Mõned olid jooksnud ära vägivaldsest kodust või lõputust vaesusest. Ma mõtlesin, et kas nad oma emadest ka puudust tunnevad. Pöördusin ja läksin närviliselt nende poole.

“Tere,” ütlesin neile naeratusega.

Nad vaatasid mind imelikult, oodates, mida ma järgmiseks teen.

Teadsin, et paljud neist poistest on narkootikumidest või alkoholist sõltuvuses. Ning ma olin kindel, et nad kõik olid näljased. Nad vajasisid perekonda, vähemalt ema, kes vaataks nende järele ja õpetaks neile, mis on õige ja mis vale. Jumal mõjutas mind neid noori poisse tundma õppima ja rääkima neile Jumala armastusest. “Mina olen teie ema,” ütlesin ma vapralt. “Ma sooviksin teid tundma õppida.”

Kuid poisid olid häbelikud ja mina olin närvis. Teadsin, et kuigi nad on noored, on nad suures enamuses ning võiksid kergesti varastada mu koti või teha mulle soovi korral viga. Kuid ma jätkasin naeratamist ja rääkimist. Ma rääkisin nendega mõne minuti, kuni me kõik tundsim end kergemalt. Siis ma kutsusin neid puu alla istuma, et võiksime veel rääkida.

Poisid kahtlesid, kuid lõpuks nad tulid ja istusid puu alla. Ma rääkisin neile veidi iseendast siis sellest, kuidas Jumal armastab igaüht neist. Nad sulasid ja hakkasid tasahaaval endast rääkima. Ma kutsusin poisse järgmisel nädalal tagasi.

Toit ja sõprus

Järgmisel esmaspäeval võtsin ma poistega kohtuma minnes süüa kaasa. Ma tean, et poisid on alati näljased, eriti kodutud poisid, kes arvatavasti pole kodus valmistatud toitu väga ammu saanud. Enamus neist elatus kerjamisel saadust ja pagariäride ülejääkidest.

Ma tegin fu-fu'd (s.o. tihke pastalaadne toit kartulist või maniokist) ning veidi suppi. Kui poisid tulid, tundsid nad toidu lõhna ja ma võisin näha naeratust nende näol. Nad sõid näljaselt ja me vestlesime jällegi. Mõned poisid usaldasid mind isegi nii palju, et ütelda mulle: fu-fu ei ole nende lemmiktoit, kas ma ei võiks teha midagi muud. Ma püüdsin iga nädal teha erinevat toitu, et kasvõi kord igaühele meele järele olla. Ja poistele see meeldis.

Igal nädalal rääkisime me Jumalast ja lugesime Piiblit. Me palvetasime koos ja siis sõime. Alguses ma arvasin, et nad kuulavad viisakusest ja selleks, et sooja süüa saada, kuid aja möödudes hakkasid nad järjest rohkem huvituma sellest, mida ma neile õpetasin.

Peagi kohtlesid poisid mind nagu ema, usaldades ja uskudes mind. Mõned rääkisid mulle oma soovist vabaneda narkootikumide tarbimise harjumusest või asjadest, mida nad varastanud olid. Ma kuulasin neid ja andsin neile nõu, kuidas elada õnnelikku, ausat elu. Rääkisin neile rõõmust raske töö ja ausa pingutuse üle. Jutustasin neile erinevatest inimestest Piiblis ja sellest, kuidas nemad kiusatustele vastu seisid ning järgisid Jumala plaani, muutes tihti ennast ümbritsevat maailma. Poisid kuulasid ning said julgust usaldada Jumalat, et Tema neid muudab. Ma innustasin neid, kellel olid vanemad, minema tagasi koju oma perekonna juurde. Tuli palju rääkida, aga lõpuks otsustasid mõned neist koju minna.

Pierre

Üks poiss, Pierre, jooksis kodust ära, kui ta oli ainult 7-aastane. Ta kaotas veidi raha, mille ta pidi emale viima ning kartis karistust. Siis jooksis ta lihtsalt minema. Lõpuks jõudis ta pealinna, kus elas järgmised kaheksa aastat tänavatel. Pärast seda, kui olin rääkinud talle loo kadunud pojast, oli Pierre nõus koju tagasi minema. Aga ta kartis üksi minna. Nii nõustusin ma temaga kaasa minema. Me läksime koos bussijaama ja ostime piletid tema kodulinna. Kui me kohale jõudsim, kõndisime peaaegu unustatud tänavail, kuni ta leidis oma maja. Ema jõllitas pikka noormeest, kes tema ees seisis, suutmata aru saada, et see oli tema väike poiss, kes nii ammu oli kaduma läinud. Ema arvas, et ta poeg on surnud. Ta vahtis Pierre'i pikalt. Kui tema mõistusesse lõpuks kohale jõudis, keda ta näeb, sirutas ta käed välja ja kallistas poissi tugevalt, nuttes rõõmust. Siis hakkas ta hüüdma oma naabreid, et nad tuleksid vaatama tema poega, kes oli kadunud, kuid tuli siiski koju. Sel õhtul oli ühes kodus suur rõõm kadunud lapse üle, kes oli tagasi tulnud.

Jäin Pierre'i kodulinna ööseks, nii sain ma viia ta külla kohalikule pastorile. Selgitasin talle, et Pierre võttis hiljuti Jeessuse oma Päästjana vastu ning tuli tagasi oma emakoju. Ta vajab palju tähelepanu. Pastor rääkis meile, et kogudusel on plaanis peatselt evangeelsed koosolekud ning Pierre lubas kohal olla.

Hiljem sain ma pastorilt teada, et Pierre sai ristitud ja käis ustavalt kirikus. Jällegi oli üks kadunud lammas leidnud kodutee.

Liiga palju suid

Ka teisi poisse lahkus linnast, lubades koju tagasi minna.

Mina jätkasin kohale jäänud poistega kohtumist. Nad moodustasid tiheda ja kaitsva ringi minu ümber ning nad ei tahtnud, et teised poisid grupiga ühineksid. Tihtipeale hoiatasid nad mind: "Ema, pane tähele seda poissi seal. Ära usalda teda. Ta võib püüda varastada su kotti." Kuid hoolimata nende pingutustest kaitsta mind uustulnukate eest, ei läinud kaua, kui poistegrupp oli kasvanud 15-lt 30-le.

Muutus järjest raskemaks muretseda poistele igal nädalal toitvat einet. Ma ei suutnud muretseda nii palju toiduaineid või polnud mul aega selle valmistamiseks. Minu süda valutab nende poiste pärast, kuid ma ei suutnud neid edasi toita. Teised pakkusid vahetevahel oma abi, kuid kohustus oli ikka minu õlul. Lõpuks pidin neile ütlema, et ei suuda neid enam toiduga kindlustada. Ma jätkasin nendega regulaarset kohtumist ja kui nad mind kusagil linnas näevad, hüüavad nad alati: "Ema!" Samuti jätkasin ma nende eest palvetamist, paludes Jumalal rääkida nendega, et nad oleksid valmis Teda kohtama taevas, kus laud on alati toiduga täidetud.

Anastasie Ndah on piiblitöölaine Kamerunis Yaoundés. Ta on teinud ka ulatuslikku tööd linna prostituutide seas, pakkudes neile lootust paremale elule siin ja tulevikus taevas. Mitu naist, nagu ka mitu tema poistest, on andnud oma südamed Issandale.

Tühi kumm ja vastatud palve

Christopher Carey

Põmm! Mootorratta kumm lõhkes raske koorma all. "Kuidas saab see olla Sinu tahe, Jumal?" imestas pastor.

Pastor Adams püüdis käivitada generaatorit, mis annaks elektrit valjuhääldisüsteemile, kuid see ei võtnud vedu. Ta uuris generaatorit, kuid ei suutnud leida ühtki ilmset põhjust, miks see ei peaks töötama. Ilma generaatorita ei oleks tal tulesid ega mikrofone koosoleku jaoks. Polnud muud teha, kui tuli leida keegi, kes generaatori korda teeks.

Et jõuda lähimasse linna, kulus 45 minutit. Ta punnitas raske generaatori oma mootorratta tagumisele istmele, ütles oma kaaslasele, kuhu läheb, ja asus mööda kruusateed linna poole tee.

Praktiline kristlus

Pastor Adams on pastor ja evangelist, kes töötab Põhja-Ghanas Nawuri hõimu juures. Adams kombineerib oma oskused farmerina ja oma armastuse evangeeliumi vastu sellega, et tutvustab inimestele Jeesust ja õpetab neid tundma Jumala Sõna ning paremaid eluviise.

Endine moslem, nagu enamus selle piirkonna elanikke, tegutseb Adams koguduse töö piirimail Põhja-Ghanas, kus enamik inimesi on vaesed, harimatud põllumehed, kes loodavad vihmaperioodile, et kasvatada maisi, maniokki, okrat, tomateid, jamssi ja vilja. Kui vihma sajab, on toitu külluses. Aga kuival perioodil, kui põhja poolt Sahara kõrbest puhub tolmu tuul, on toitu vähe ja elust saab võitlus.

Adams on selles piirkonnas üles kasvanud - ta teab olukordi, millega inimesed silmitsi seisavad. Ta leiab mooduseid, kuidas aidata külaelanikel parandada saaki ja nende võimalusi elada üle kesised kuud. Ta on õpetanud neile, kuidas säilitada manioki saaki nii, et see säiliks läbi talviste liivatormide. Pärast päevast külaelanikega koos töötamist pidas ta õhtuti evangeelseid koosolekuid kuni selle ajani, mil generaator lakkas töötamast, jättes ta ilma tuledest ja mikrofonidest õhtuse koosoleku ajaks.

Adams sättis generaatori oma mootorrattale ja sõitis linna poole. Tolm voogas tema järel ja kõrvetav päike tungis läbi riiete, kui ta ettevaatlikult mööda kruusateed sõitis. Kuid peale 15-minutist teekonda: *Põmm!* Üks tema mootorratta kummidest läks tühjaks. Tal õnnestus hoida mootorrattas ja selle raske koorem püsti, kui ta peatumiseks sõitu aeglustas.

Ootamatu ümbersõit

Ta ohkas sügavalt, kui uuris kummi. Tal oli kiusatus nuriseda selle ebameeldivuse üle, kuid selle asemel ta hakkas hoopis palvetama. *"Issand, ma ei tea, kuidas saab see olla Sinu tahtmine, aga mida Sa sooviksid, et ma nüüd teeksin?"* küsis ta.

Adams lõpetas oma palve, vaatas üles ning nägi üht meest tema suunas tulevat. Nad uurisid kummi. Siis rääkis võõras Adamsile läheduses asuvast külast, mille olemasolust too midagi ei teadnud. Pastor Adams järgis mehe juhiseid. Ja peagi, lükates käekõrval oma mootorrattast, jõudis ta külla. Ta küsis ühelt külaelanikult kummiparanduse kohta ja varsti seisis ta tolle mehe ukse taga, kes kumme parandas. Adamsi kergenduseks oli kummiparandaja kodus. Too uuris tühja kummi, teatas siis, et auk kummis on paikamiseks liiga suur. Ta soovitas Adamsil jätta oma mootorrattas sinna ja sõita kummiparandaja

mootorrattaga linna, et leida uus kumm. Adams naeratas ja tänas meest. Siis sidus ta katkise kummi mootorratta külge ja hakkas sõitma.

Adams jõudis kiiresti järgmisse külla, mis asus 30 minuti tee kaugusel. Ta sai uue kummi, sidus selle mootorrattale ja alustas teed tagasi külla, kuhu ta oli jätnud oma mootorratta. Tal oli hea meel, et selle toiminguga peale kulus vaid kaks tundi.

Šokeeriv avastus

Aga kui pastor Adams jõudis tagasi külla, kuhu ta oli jätnud oma mootorratta, võeti ta vastu kalkide pilkudega. Ta leidis kummiparandaja maja ja peatus. Ta oli šokeeritud, kui sai teada, et sel ajal, kui ta käis uut kummi toomas, oli tema mootorrattas kukkunud kummiparandaja kaheaastase poja peale, teda vigastades. Adams kiirustas majja ning leidis lapse matil lamamas. Too oigas iga hingetõmbega olles ilmselt suurtes valudes.

Kui pereliikmed pastorit nägid, hakkasid nad tema peale vihaselt karjuma, süüdistades teda õnnetuses, nagu on nende kultuuris tavaks. Pastor Adams palvetas vaikselt, et saada Jumalalt tarkust ja abi. Siis pöördus ta perekonna poole ja ütles: "Jumalal on teie jaoks häid uudiseid, aga saatan ei taha, et te neid kuuleksite!"

Karjuvad pereliikmed jäid vaikseks, kui pastor neilt luba küsis, et palvetada poisi eest. Perekond noogutas nõusolekuks, siis kummardasid nad oma pead. Pastor Adams palus Jumalat näidata sellele perele imet ja tervistada laps.

Kuigi oli juba liiga hilja, et õhtuseks koosolekuks tagasi jõuda, tahtis pastor Adams nii ruttu kui võimalik tagasi minna, et tema kaastööline teaks, mis juhtus ega muretses tema pärast. Pastor Adams kinnitas perekonnale, et poiss elab selle üle ning, vastavalt kombele, palus luba nende külast lahkuda ja tulla tagasi homme hommikul. Pere oli nõus.

Tragöödia muutub võimaluseks

Järgmisel hommikul vara istusid pastor ja tema kaastööline mootorratta selga ja sõitsid tagasi külla, kus elas vigastatud laps. Kaks meest külastasid poisi perekonda ja leidsid, et nende usk on tasutud; pärast pastori Adamsi palvet oli poiss märgatavalt paranenud. Pastor Adams korraldas lapse ja ema viimise mõne miili kaugusel asuvasse meditsiinilisse keskusesse põhjalikuks läbivaatuseks. Ta maksis meditsiinikulud ja pöördus koos lapse ja tema emaga külla tagasi. Siis hakkas pastor Adams rääkima perekonnale ja kogunenud naabritele Jumalast. Grupp kuulas hoolikalt. Kunagi varem polnud nad sellist sõnumit kuulnud.

Kui pastor Adams oli mõnda aega vigastatud poisi perekonnaga, kutsus ta neid õhtusele koosolekule. Mitmed inimesed olidki nõus tulema koosolekule ja kuulama, mida ta Jumalast räägib. Seejärel läks pastor Adams generaatori remondi asju ajama.

Kui tol õhtul pastori Adamsi külas koosolek algas, olid vastleitud külast kohal neli inimest. Nad jäid kuulama ja kui evangeelsed koosolekud lõppesid, palus delegatsioon pastori Adamsit ja tema kaastöölist tulla ja pidada evangeelseid koosolekuid ka nende külas. Pastor Adams oli rõõmuga nõus.

Jõudnud uude külla, leidis pastor Adams 35 inimest ootamas, et kuulata tema sõnumit Jumala armastusest.

Kui poleks olnud tühja kummi, ei oleks pastor Adams kunagi peidetud külast teada saanud ja kui poleks juhtunud õnnetust väikse poisiga, mis teda vigastas, ei oleks külaelanikud teada saanud, et Jeesus neid armastab. Jumal oli lubanud sündmustel nii minna ja vastanud palvetele, et rohkem inimesi saaks teada Jeesusest.

Praegu käib tühja kummi, pastori usu ja vastatud palve tulemusena selles külas igal hingamispäeval koos vastpöördunute grupp.

***Christopher Carey on arendusala asepresident Valley View' Ülikoolis Ghanas.
Pastor Adams Alhassan Nwumele töötab Põhja-Ghanas nawuri rahva seas.***

Mitte enam kuradi laps

Naomi Ofori

Vaimud tahtsid, et ta saaks nende kuningannaks ja olid otsustanud, et keegi ei peata neid.

[Paluge see mina-vormis lugu ühel teismelisel või noorel naisterahval ette kanda.]

Ma ei teadnud seda, kuid ometi olin ma aastaid olnud kuradi laps. Kasvasin üles väikeses külas Ghanas. Minu isa suri, kui olin umbes 15-aastane ning mina ja mu ema läksime elama linna minu õe juurde. Aasta hiljem hakkasin ma minestama ja teadvust kaotama. Arstid ei suutnud avastada nende minestamiste põhjust. Nad saatsid mind haiglasse uuringutele.

Naine valges

Ühel päeval, kui ma lamasin voodis ja mu ema istus mu kõrval, nägin ma oma voodi jalutsis seismas valgesse riietatud naist. Ta ei olnud medõde. Ta nägi välja nagu hull, rüüpsesse patsidesse pandud juuste ja valge saviga määratud nahaga. Ta ei rääkinud, kuid sirutas oma käe, nagu tahaks mind istuma aidata. Ma sirutasin talle käe, kuid ema võttis mu käe ja pani selle tagasi voodisse.

“Mida sa teed?” küsis ta ehmunult.

“See naine kutsub mind,” vastasin ma.

“Missugune naine?” küsis ema. “Siin ei ole kedagi peale meie.” Ema näolt peegeldus hirm.

Vaatasin jälle naise poole ja nägin teda lihtsalt kadumas. Uks oli kinni. Ka mina hakkasin kartma. Mida see nägemus tähendas?

Arstid ei suutnud leida, mis mul viga on, ja nii saatsid nad mind koju. Kui ma kooli tagasi läksin, oli naine valges varsti unustatud.

Kuu aega hiljem, kui ma ühel päeval koolist koju tulin, nägin seda sama naist valges istumas mu ema voodil. Ma minestasin. Järgmine asi, mida ma tean, oli mu perekond minu ümber seismas.

“Mis juhtus?” küsisid nad. Kui ma rääkisin neile, mida ma olin näinud, mõistis mu ema, et ma pidin olema vaimu näinud. See oli tõsine asi!

Unenäod ja nägemused

Hakkasin unes nägema seda naist ja veel üht vana naist, kes vahel ilmus koos temaga. Naine minu unenägudes hakkas minuga rääkima ja lõpuks kadus mu hirm tema ees. Nad olid sõbralikud ja naersid, tegid nalja ja andsid mulle nõuandeid nagu: “Ära lase kellelgi oma juukseid puudutada! Käi paljajalu, kuid ära astu mudasse!” Ma ei mõistnud, miks nad tahtsid, et ma selliseid asju teen, kuid ma kuuletusin.

Ühel õhtul tulid kaks naist minu tuppa ja viisid mind mu kooli. Me äkki lihtsalt jõudsimme sinna. Me olime seal koos veidi aega, siis viisid naised mind samamoodi koju tagasi. Sain teada, et mu perekond avastas mu kadumise. Nad otsisid mind igalt poolt, kuid ei leidnud. Kui nad küsisid, kus ma käisin ja kuidas ma ilma nende nägemata lahkusin, ei osanud ma vastata.

Neist kahest naisest said minu alalised kaaslased - nad käisid minuga kõikjal. Väsisin neist ja tahtsin, et nad mu rahule jäta, kuid nad ei lahkunud. Siis läksin tagasi oma kodukülla, et neist pääseda, kuid nad leidsid mu üles.

Ma mõistsin, et need naised tahtsid mind viia vaimudemaaile. Olin hirmunud ja tahtsin põgeneda. Pakkisin oma asjad ja läksin linna tagasi. Loomulikult tulid nad mulle ka sinna järgi.

Nad tegid palju asju, et veenda mind vaimudemaaailmaga ühinema. Nad viisid mind poodi ja näitasid mulle kõike, mida ma saaksin, kui ainult neid järgiksin. Leidsin oma raamatukotist asju: kingi, kleite, ehteid - teadsin, et vaimunaised olid need sinna pannud. Minu ema palus mul uurida, mida teha, et vaimud mind rahule jätaksid. Kuid vaimud ei olnud sellest huvitatud. Nad ütlesid mulle: "Me oleme sind kaitsnud juba enne su sündi. Me tahame, et sinust saaks meie kuninganna."

Ülelinimlik jõud

Kui nende naiste vägi asus minus, oli mul ülelinimlik jõud. Kord püüdsid kolm meest takistada mul kuhugi minna ja mina lükkasin nad kõrvale nagu oleksid nad paberist.

Minu minestamised jätkusid ja mu pere viis mind arsti juurde, adventarsti juurde. Arst ei teadnud, et mind valdasid vaimud, kuid ta oletas, et probleem on vaimne, kui tema analüüsisid näitasid, et füüsiliselt olen ma terve. Ta palus mul jääda oma koju selleks ajaks, kuni ta mind tasuta ravib. Kui arst nägi mind vaimudega rääkimas, sai ta kohe aru, milles on probleem. Ta kutsus ligiduses koosolevad pastorid minu eest palvetama.

Pastorid palvetasid kohe ja kui nad mainisid Jeesuse nime, hakkasid vaimud minu sees võitlema. Minu paigalhoidmiseks oli vaja mitut tugevat meest. Pastorid palvetasid ja palvetasid ja lõpuks jäin ma vaikseks. Kuid ma ei mäletanud sellest midagi.

Sel öösel jäin ma oma õe juurde. Vaimud tulid mind karistama. Nad löid mind ja ütlesid, et ma ei tohi kunagi kirikusse minna. Õde kuulis mind hüüdmast: "Miks te lööte mind?" Ta viis mind pastori juurde ja palus neil jälle minu eest palvetada. Nad tahtsid minuga kirikusse minna, kuid vaimud ei lasknud mul minna. Nad seisisid ukse ees, kuid keegi teine ei näinud neid. Ma lükkasin eemale need, kes tahtsid mind kirikusse sisse viia.

Siis viisid pastorid mind läheduses asuva kooli klassiruumi ja palvetasid minu eest. Pärast nende palveid tõusin ma ja hakkasin põõsastiku poole kõndima. Õde hüüdis mind tagasi, kuid mina kõndisin edasi. Mõned mehed üritasid mind peatada, kuid ma lükkasin nad kõrvale. Ma läksin põõsastikku ja lihtsalt kadusin. Need, kes mida leida püüdsid, ei leidnud jälgedest mingit märki.

Pastorid palvetasid, samal ajal teised otsisid mind, aga ei leidnud. Siis ilmusin ma äkitselt tagasi, otse oma õe kõrvale.

"Ta on tagasi!" hüüdis mu õde. Teised jooksid mu õe juurde ja viisid mind võitlevana kirikusse.

Lõpuks ometi vaba!

Pastorid ümbritsesid mind ja hoidsid mind maas, kuni nad palvetasid. Lõpuks jäin ma vaikseks. Nad hüüdsid mu nime ja ma vastasin, mis tähendas, et vaimud ei olnud enam minus. Imestasin, kuidas ma olin kirikusse sattunud ja miks kõik need inimesed mind vahivad. Siis sain aru, et seda olid teinud mulle vaimud.

Kuid nüüd olid vaimud läinud. Ma teadsin seda, sest ma tundsin end teisiti – kergelt ja vabalt, mitte pimedalt ja raskelt nagu varem. Tõusin ja naeratasin, tahtsin tõsta käed ja ülistada Jumalat. Ma olin nii õnnelik, et olin vabanenud vaimudest, kes mind vaevasid.

Tean nüüd, et minu rahu tuleb üksnes Jeesuse vere ja väe läbi. Tema on ainus, kes suudab valitseda deemonide, kes minu üle valitsesid. Ma hoian oma elu Jeesuses, sest ma tean, et Tema vabastas mind neist vaimudest, kes mind vangis hoidsid. Ma olen vaba! Vaba Jeesuses!

Ma tahan, et kõik teaksid, et Jeesus on Issand. Meil ei ole võimu deemonite üle, kuid Jeesusel on. Usalda Teda! Hüüa Tema poole! Ta päästab sind, nagu Ta päästis mind.

***Naomi Ofori** elab Ghanas Kumasi linnas, kus ta õpib arvutiteadust.*

Viimaks ometi kodus

Nelson Sellasi

Tema isa oli ta maha jätnud; ema ei tahtnud teda näha. Kus leiaks ta koha, mida nimetada koduks?

Nelson oli õnnetu. Ta istus oma vanaema onni ees, õlad longus meeleheitest ja segadusest. *"Kuhu ma lähen? Mida ma teen?"* mõtles ta.

Nelsoni vanemad läksid lahku, kui ta veel väike oli. Ta elas oma isa ja kasuemaga seni, kui isa jälle minema läks. Tema kasuema püüdis toita ja riietada kõiki lapsi, kuid see oli võimatu, ning lõpuks saatis ta Nelsoni vanaema juurde elama.

Ent vanaema oli vana ja vaene. Ta ei suutnud koolikulusid maksta ning Nelson seisis fakti ees, et tema unistus heast haridusest oli läbi. Tal tuli leida töö, et elatada ennast ja vanaema. Kuid ilma oskusteta ei suutnud ta sobivat tööd leida. Meeleheitel, mida oma eluga teha, läks Nelson otsima oma isa, lootes, et isa aitab tal kooli lõpetada.

Lõpuks ta leidis oma isa, kuid ei leidnud loodetud sooja vastuvõttu. Isa lubas Nelsonil enda juures elada, kuid nõudis, et Nelson käiks temaga pühapäeviti protestantlikus kirikus. Nelsonile ei olnud usk kunagi meeldinud, ent ta läks kirikusse, sest isa nõudis.

Jumal kutsub

Hoolimata oma ükskõiksusest usu suhtes, leidis Nelson, et miski nagu tõmbab teda Jumala poole. Ta hakkas iga päev Piiblit lugema ning peagi märkas ta erinevust selle vahel, mida Piibel õpetas ja mida isa kirikus õpetati. Ta mõtles: kas on mõni kirik, mis tõesti järgib Piiblit? Ta oli kindel, et tema isa kirik seda ei tee. Aja jooksul otsustas Nelson, et ta ei saa enam kauem isa kirikus käia, ükskõik, mida isa teeb.

Ta hakkas otsima kogudust, mis teeniks Jumalat vastavalt Piiblile, kuid ükski ei tundunud õige olevat. Lõpuks ühines ta karismaatilise kirikuga. Kui isa Nelsoni kiriku vahetusele vastu oli, kolis Nelson välja. Ta leidis üürimiseks väikse toa.

Tema töö oli vähetasuv ning üüri maksmiseks läks enamus teenitud rahast. Harva oli tal piisavalt raha, et osta toitu. Ometi oli ta rõõmus, et on vaba elama ja teenima Jumalat nii, nagu õigeks peab.

Ühel õhtul tuli Nelson näljasena oma koju. Ta avas kõik sahtlid ja kapid, otsides midagi süüa. Ainus asi, mis ta leidis, oli pakk suhkrut. Ta segas veidi suhkrut veega ja tänas Jumalat selle napi eine eest. Ta jõi suhkruvett aeglaselt, tehes seda nii kaua kui võimalik.

Järgmisel hommikul äratas Nelsoni nälg. Ta palus, et Jumal annaks talle raha toidu jaoks. Ta avas silmad ja otsis oma taskust raha, kuid see oli tühi. Ta palvetas veel, kuid ei leidnud ikkagi raha. Kolmas kord ta põlvitas ja palvetas väga tõsiselt, ent ikkagi ei leidnud ta toidu jaoks raha. Nelson ei muutunud araks. Ta riietus ja läks tööle. Hetk pärast kohalejõudmist helises telefon.

"Nelson? Kas see oled sina?" küsis tuttav hääl. Nelson tundis ära oma nõbu hääle. "Ma olen sinu tädi juures. Tule ruttu!"

Nelson kiirustas oma tädi majja nõbuga kohtuma. Kui ta kohale jõudis, ütles nõbu: "Ma tuln siia Accrast (Ghana pealinnast), sest miski mõjutas mind, et sul on hädasti raha vaja." Ta sirutas välja kae, kus oli rahapatakas.

Nelson vahtis raha, siis jutustas innukalt nõbule, kuidas ta oli just hommikul palvetanud, et saada toidu jaoks raha. Nõbud tänasid koos Jumalat Tema hoolitsuse eest.

Accrasse kolimine

Mõned nädalad hiljem sõitis Nelson Accrasse, et tööd leida. Ta otsis ka vastuseid oma vaimulikele küsimustele ja kohta kus elada. Saaanud teada, et tema ema elab läheduses, kiirustas ta teda külastama. Seal kohtas ta sugulasi, kellest tal varem aimugi polnud. Nad kutsusid teda enda juurde ja ta oli nõus. Ometi tundis ta end nende juures ebamugavalt.

Enamus tema sugulastest kuulusid kirikusse, mille suhtes Nelson oli kindel, et seda ta ei otsinud. Ta ühines nende religioossete reeglitega, kuid ei nautinud neid. Ta oli hoolas, mida ta nende juuresolekul räägib, et see ei solvaks neid. Sugulased püüdsid teda innustada oma töökspidamisi järgima, aga kui nende pidevad pingutused Nelsoni pöörata ebaõnnestusid, käskisid nad tal lahkuda.

Muserdatud ja lõdult pakkis Nelson oma vähesed asjad ja lahkus nende majast. Tema südames mässas ärritus ja viha. Ta palvetas saamaks juhiseid elukoha leidmiseks. Accra tänavatel kõndides, tuli talle meelde, et mõnedel tema sõpradel oli getos väike maja. Ta otsustas nad üles otsida ja küsida, kas nad saaksid veel ühe inimese jaoks ruumi teha. Sõbrad kuulasid kaastundega, siis tegid nad talle ruumi magamisaseme jaoks - ainsasse saadaolevasse kohta – trepialusele savipõrandale.

Pöördepunkt

Nelson oli elanud oma sõprade juures lühikest aega, kui nad kutsusid teda läheduses peetavatele evangeelsetele koosolekutele. Öhtu öhtu järel leidis Nelson vabandusi, et mitte minna. Kuid koosolekute lõpu lähenedes ei suutnud Nelson enam ühtki vabandust välja mõelda ning nõustus minema. Kui Nelson jutlust kuulas, veenis Püha Vaim teda tema pattudes ja tões, mida ta kuulis. Kui ta kõneleja sõnumit kuulis, veendus ta, et oli leidnud õige koguduse, adventkoguduse. Nelson kuulis Püha Vaimu vaikset sosinat, mis julgustas teda kohe otsustama. Ta kuuletus Vaimu häälele ning palus ristimist.

Nelson uuris Piiblit uue innuga. Ta tahtis olla kindel, et see kirik pole selline, nagu teised, kus ta oli käinud. Ta mõistis, et esimest korda elus oli ta õnnelik, tõeliselt õnnelik. Ta leidis kodukoguduse. Ta ühines kooriga. Peagi ühines ta ka kirjandusevangelistide meeskonnaga, mis võimaldas tal teistele Jumala raamatuid jagades teenida väikest raha. Oma ristimispäeval tunnistas ta, et oli lõpuks leidnud oma kodu.

Nelson külastas oma ema sugulasi, kes olid ta kord oma majast välja visanud. Ta jagas nendega sõnumeid Piiblist, mida ta teada oli saanud. Nad pidid tunnistama, et nende majast väljakolimiseest saati oli ta suuresti muutunud. Ta kutsus perekonda leidma seda rõõmu Jeesuses, mida tema leidis. Igal võimalusel selgitab ta imelisi tõdesid, mis olid teda Jeesuse juurde toonud. Vähehaaval hakkasid nad teda kuulama.

Nelson elab ikka veel trepialuses Accra linna getos. Ta soovib, et tal oleks kindlam kodu, kus elada, kuid ta meenutab Jeesust, kel ka polnud püsivat kodu. Ta teab, et ükskõik, kus ta on, Jumal näeb teda ja hoolitseb tema eest. Ta leiab rõõmu Jumala austamises ja Tema nime ülistamises. Üks esimestest, keda ta Kristuse juurde juhatas, oli üks tema toakaaslastest. Nelson ja tema vend Kristuses rõõmustavad koos Jumala armastuse üle nende vastu ning kodu üle, mille Ta neile taevas valmistab, kuhu nad saavad jääda igaveseks ja kust ei sunnita kunagi lahkuma.

Nelson Sellasi elab Ghanas Accras, kus ta räägib oma usust kirjandusevangelistina töötades.

Otsustatud!

Esther Nafisa

Ta mässas oma perekonna usu vastu, kuid maailmas ei leidnud ta õnne. Siis kohtas ta tüdrukut, kes muutis ta elu.

[Paluge see mina-vormis lugu ühel teismelisel tütarlapsel ette kanda.]

Ma sündisin pühendunud moslemiperes Ghanas. Teismelisena tundsin ma oma elus tühjust. Mind ei huvitanud usk ning ma ei näinud mingit mõtet viis korda päevas palvetada, seetõttu ma ei palvetanud enam üldse. Tahtsin olla vaba igasugustest religioossetest kitsendustest, vaba, et nautida elu oma soovi järgi. 16-aastaselt hakkasin mässama. Ma eemaldasin tagasihoidlikud moslemite rõivad ja riietusin oma sõprade moodi. Käisin sõpradega diskol, kus ma naersin palju ja püüdsin hästi lõbutseda.

Kuid sisemiselt tundsin ma end ikka tühjana. Ma muutusin masendunuks. Õrn sisemine hääl soovitas mul oma eluviise muuta, aga ma keeldusin. Otsisin õnne, ent ei leidnud seda.

Särav näide

Ma õppisin õmblejaks ning märkas, et üks tüdruk minu klassis oli teistest erinev. Ruth oli lihtsalt ilus, ilusalt lihtne. Ta ei kasutanud meiki, ei kandnud ehteid. Tema rahulikkus oli see, mis mind tõmbas. Võib-olla suudab tema näidata mulle, mis minu elust puudu on.

Ruth ütles, et ta on kristlane, kuid hoolimata meie religioossest erinevusest saime me sõpradeks. Ma tunnistasin talle oma suurt igatsust õnne järele. Ruth kuulas, siis tutvustas ta mulle õrnalt Jeesust. Ma tahtsin rohkem teada saada. Me hakkasime koos Piiblit uurima. Ma imetlesin Ruthi ning tahtsin olla rohkem tema moodi. Vahetasin oma väljakutsuva riietuse tagasihoidlikuma vastu, eemaldasin meigi ja ehted. Ma ei käinud enam diskodel ning jätsin ropu kõneviisi.

Minu ema ei mõistnud mu muutust ning mõtles, kas ma lähen segi. Püüdsin talle rääkida, et üks sõbratar näitab mulle paremat elu.

Kui Ruthi usk tegi ta selliseks, nagu ta oli, tahtsin ma sellest rohkem teada. Kuid ma ei võinud emale öelda, et ma lähen kristlikku kirikusse, muidu oleks ta vihaseks saanud. Ühel hingamispäeva hommikul lõpetasin ma varakult oma tegemised, siis ütlesin emale, et lähen Ruthi juurde. Sealt läksime koos kirikusse. Mind tervitati lahkelt ning ma tundsin, nagu oleks ma osa uuest perekonnast.

Kahtlused ja ähvardused

Ent peagi muutus mu ema kahtlustavaks ja hakkas esitama küsimusi minu hingamispäevaste kadumiste kohta. Mõõnsin, et olen käinud adventkirikus. Ema hoiatas mind, et ma rohkem enam ei läheks. Ta rääkis Ruthi vanematele, et kui nad innustavad mind oma kirikus käima, tuleb neil pahandusi. Kui ma järgmisel korral Ruthi poole läksin, rääkisid ta vanemad mulle, mida ema oli öelnud. Nad vabandasid ja saatsid mu minema.

Minu kasuisa ütles mulle, et kui ma jätkan kristlikus kirikus käimist, hüljatakse mind. See oli tõsine asi, sest ma olin alles õpilane ega suutnud end ise ülal pidada. Aga ma olin leidnud midagi hoidmist väärivat ning ma polnud nõus sellest loobuma.

Ema ei andnud mulle enam süüa, kuid sõbrad kirikust toitsid mind, et ma ei peaks nälga kannatama. Kui ema nägi, et tema taktika ei mõju, meenutas ta mulle, mis juhtub, kui ma kristlaseks saan. Tüdruk, kes astub oma moslemipere vastu on hullem kui heidik - ta on põhimõtteliselt surnud.

Arveteklaarimine hingamispäevakoolis

Ma püüdsin käia kirikus õhtuti, kui mu vanemad esitasid vähem küsimusi selle kohta, kus ma olin. Aga ühel hingamispäeval otsustasin minna hommikusele jumalateenistusele. Kiirustasin kirikusse ja lipsasin tühjale kohale. Meie kirikul on avatud küljed, nii näevad möödakõndivad inimesed kergesti sisse.

Ma tundsin rõõmu ilusast muusikalisest jumalateenistusest, kui äkki nägin oma onu ja palju tema sõpru kiriku poole tulemas, pihus kepid ja nuiad. Ma kangestusin. Polnud kohta, kuhu end peita, polnud võimalust põgeneda. Ja kui nad mind leiavad, siis nad peksavad mind.

Uksel kohtusid mehed diakoniga, kes küsis neilt, mida nad soovivad. Nad ütlesid, et otsivad mind. Diakon mõistis, et need mehed olid purjus ja võimelised vigastama teda või teisi. Ma istusin vaikselt, oodates iga hetk onu ja ta sõprade rünnakut. Kuid inglid varjasid mind nende pilgu eest ning nad ei näinud mind. Peagi pöörasid nad ringi ja läksid ära, hoiatades diakonit, mis juhtub, kui ma kirikusse tulen.

Kui diakon rääkis mulle, mida ütles mu onu, kartsin ma koju minna. Nii jäin ma kirikusse õhtuni. Pärast päikeseloojangut tulid mõned kogudusevanemad minu koju mu perega rääkima. Isa oli nii vihane, et keeldus minuga rääkimast.

Välja visatud

Järgmisel nädalal tulin ma tagasi palvekoosolekult ja leidsin oma riided majast väljas kuhjas olevat. Mind oli välja visatud. Võtsin oma asjad üles ja läksin kirikusse. Üks abielupaar pakkus mulle tuba, kus ma olen ohutus kohas. Nad hoiatasid mind mitte ust avama, sest mu onu oli otsustanud mu'lt elu võtta. Aga ma teadsin, et Jumal kaitseb mind.

Ma jäin selle pere juurde kaheks kuuks, jätkates samal ajal õpinguid õmbluskoolis. Sel ajal said koguduseliikmed minu perekonnaks. Nad julgustasid mind, pakkusid mulle ohutut elukohta ning maksid mu koolikulud.

Ühel päeval nägin ma kooli lähedal oma ema ja üht politseinikku. Hiljem rääkis politseinik, et mu vanemad olid esitanud kaebuse, et adventkogudus on mind röövunud ja küsis, kas see on tõsi. Ma ütlesin talle, et perekond käskis mul usu pärast lahkuda ning ma olen praegu ühe koguduse pere juures. Kui politsei teada sai, et ma olen 18-aastane, ütles ta mu emale, et ma olen piisavalt vana, et ise otsustada, millises kirikus käia.

Lepitatud

Minu ema nuttis ja anus, et tuleksin tagasi koju. Ta lubas, et mul on vabadus teenida Jumalat nii nagu sobilikult leian olevat. Aga ma teadsin, et mu kasuisa vihkab kristlasi. Palusin emal saada enne koju tagasiminekut talt lubadus minu ohutuse suhtes. Minu kasuisa oli nõus, et ma tulen ohutult koju ja nii ma läksin. Me olime leppinud.

Minu pere on mul lubanud hingamispäeva pidada, ja teenida Jumalat nagu ise heaks arvan. Nad on minu vastu nüüd nii head. Nad ei sunni mind hingamispäeviti tööle ning lasevad mul soovi kohaselt Jumalat teenida. Nad näevad, et ma olen nüüd teistsugune. Ma olen parem inimene, kui ma moslemina olin. Nüüd olen ma valmis tegema kodustes töodes oma osa, kuna enne kristlaseks saamist ei aidanud ma oma peret üldse.

Ma mõistan, kuidas Jumal on minus tegutsenud. See suurendab minu usaldust Temasse. Isegi minu ema hoopleb oma sõprade ees sellega, kuidas minu usk Jumalasse on muutnud mu elu.

Kristlaseks saamisest alates pole mu elu alati kerge olnud. Aga Jumal on hea ning ma õpin Teda täielikult usaldama.

Esther Nafisha on 23-aastane. Ta elab Ghanas, Konongos, kus ta jätkab oma õpinguid.

Parem elu Jumalaga

Gloria Ofosu-Aikins ja Patricia Braimah

Kui me Jumalat usaldame, kannab Ta meid teekonarustest üle.

[Paluge see mina-vormis tunnistus kahel teismelisel tütarlapsel või noorel naisterahval ette kanda.]

Gloria: Mul oli kogu aeg kavas minna ülikooli ning ma olin väga pettunud, kui ma osadel eksamitel ei saanud riikliku ülikooli jaoks piisavalt palju punkte. Siis otsustasin osalise tööajaga töötada ja samal ajal õppida korduseksamiteks.

Minu tööandjad oli adventkristlased, kes rääkisid mulle tihti oma usust. Aga mina olin kindel, et adventistid on kultus, mitte tõelised kristlased. Ühel päeval, kui me rääkisime minu tulevikust, soovitasid nad, et ma võiksin õppida Valley View' Ülikoolis. "Sinna on võib-olla kergem sisse saada," soovitasid nad.

Ma ei olnud kindel, kas minna adventkooli või mitte, aga ma olin üllatunud, kui mu isa ütles, et tema on Valley View' Ülikooli kohta kuulnud ainult häid asju. Ta julgustas mind proovima. Ma tegin seda ning mind võeti vastu.

Mitte kultus, vaid kristlased

Minu toakaaslased olid pühendunud adventkristlased. Meil oli igal hommikul ühine pühendushetk ning me rääkisime tihti usust. Ma nägin erinevust, mille tingis usk nende elus ning ma hakkasin üha enam huvituma sellest, mida adventistid usuvad, eriti hingamispäevast ja Taanieli ning Ilmutusraamatu prohvetikuulutustest. Ma esitasin Piibli kohta palju küsimusi ja mulle avaldas sügavat muljet see, kui tahtlikud olid need inimesed mulle kõike selgitama.

Vaimuliku tunnetuse nädalal koolis vastasid õpetajad ja pastorid küsimustele Piibli kohta. Ma veendusin, et need adventistid ei olnud kultus, vaid Piiblit uskuvad, Piiblit järgivad kristlased. Otsustasin ühineda adventkogudusega.

Minu vanemad olid väga pettunud, kui said teada, et ma ühinesin adventkogudusega. Isa ähvardas mind üle viia riiklikku ülikooli, kuid ma olin veendunud, et ma pean jääma Valley View'sse. Minu sõbrad ja pastor palvetasid mu perekonna pärast ja minu tuleviku pärast Valley View' Ülikoolis. Aja jooksul mu isa muutis meelt ja lubas mul jätkata õpinguid Valley View's.

Kuid saatan ei olnud minuga veel lõpetanud. Minu isa kaotas oma äri ega suutnud enam minu õpinguid toetada. Mis veelgi hullem, mu pere arvas, et ma olin ühinenud mingi okultistliku seltsiga ning kasutasin kurje vaime, et need mu isa äri hukutaksid. Ma ei saanud teha muud, kui palvetada nende ja oma tuleviku pärast Valley View's. Leidsin poole kohaga töö ning müüsin vaheaegadel raamatuid, et maksta oma koolikuluseid. Sõbrad, pastorid ja kooli juhtkond tegid omalt poolt kõik, et aidata mul kooli jääda.

Siis leidis mu isa teise töö, mis võimaldas tasuda mu koolikuluseid. Ta isegi palus mul stipendiumist lahti öelda, et sellest saaks kasu keegi, kes seda rohkem vajab.

Kui saabus mu kooli lõpetamine, oli mu perekond kohal. Isa oli õnnelik ja uhke, et ma olin kooli jäänud, isegi rasketel aegadel. Mu pere ei pilka mu usku; nad kuulavad, kui ma neile oma tõekspidamistest räägin. Ma palvetan, et nad kasvaksid jätkuvalt teadmistes Jumalast, nagu mina Valley View' Ülikoolis.

Patricia: Minu perekond on moslemid ning kodus järgisime moslemite tihedat palvekava. Aga minu arust on islam rohkem kultuur kui religioon.

Kui mu noorem vend Moses oli 10-aastane, kutsusid mõned tema klassikaaslased teda adventkirikusse osalema Rajaleidjate programmis. Mosest hakkasid Rajaleidjad kohe huvitama ning ta palus, et vanemad lubaksid tal nendega ühineda. Ema lubas ning üks naine kirikust õmbles talle vormi. Aga kui meie isa ärireisilt tagasi tuli ja teada sai, et Moses käib kristlikus kirikus, tahtis ta, et Moses selle kohe lõpetaks. Kuid Moses keeldus ära tulemast. Ta isegi hiilis minema, et osaleda Rajaleidjate koosolekutel. Vahel, kui ta koosolekult tagasi tuli, leidis ta ukse lukus olevat ning tal tuli magada maja esikus. Ent see ei lõpetanud Mosese tegutsemist Rajaleidjate seltsis.

Moses tahtis, et ka mina Rajaleidjate Seltsiga ühineksin, kuid mind ei huvitanud isa vihaseks ajamine.

Väikse venna misjonitöö

Kui Moses sai teada, mida adventistid usuvad, jagas ta oma teadmisi minuga. Ta selgitas, miks nad peavad laupäeva, kuigi enamuse kristlasi peavad pühapäeva. Hakkasin mõistma, et need adventistid olid tõeliselt Jumalale pühendunud. Ma hakkasin Mosesega kirikus käima, kui sain seda teha nii, et isa ei teadnud. Kui ta oli kodus, ootasime, kuni isa ära läks, siis läksime kirikusse. Kui isa ei lahkunud tavalisel ajal, võtsime me riided kotiga kaasa ning läksime välja oma igapäevastes riietes. Siis vahetasime kiriku taga riideid.

Lõpuks sai isa teada, mida me tegime ning käskis meil Kirikus käimise lõpetada. Ta ähvardas lõpetada ka meie koolikulude maksmise, kui me kristlikus kirikus edasi käime. Mina jätsin kirikus käimise, kuid Moses jätkas. Isa ei andnud talle enam taskuraha, siis ei maksnud enam Mosese õppemaksu. Ikkagi käis Moses kirikus ja Rajaleidjates. Ma küsisin, kuidas ta ilma isa toetuseta õppimist jätkab ja ta vastas lihtsalt: "Õige elab usust" (Rooma 1:17).

Ühel õhtul, kui Moses pärast õhtust koosolekut koju tuli, ootas teda isa. Ta karjus: "Minu poeg läheb kristlikku kirikusse ainult üle minu laiba!" Ta viibutas Mosese suunas metallkangi, kuid ema blokeeris löögi oma käega, saades selle käigus viga.

Mina vaatasin seda stseeni pealt ning hiljem, vaikselt oma toas otsustasin, et mu vennal on õigus. Ma hakkasin koos temaga kirikus käima. Järgmisel päeval ütlesin Mosesele: "Kui sa lähed hingamispäeval kirikusse, tulen ma sinuga kaasa."

Ma ühinesin kogudusega, kui olin 19-aastane. Me rääkisime oma vanematele, et olime kristlasteks saanud. Isa püüdis takistada meie nooremaid vendi ja õdesid meie eeskuju järgimast, kuid ta ei saanud midagi teha, et hoida ära meie liitumist kogudusega.

Kui olin valmis ülikooli astuma, esitasin ma sisseastumiseavalduse Valley View' Ülikooli religiooni erialale. Minu isa keeldus mu koolikuludest maksmast. Et maksta õppemaksu, müüsin koolivaheaegadel kirjandust. Kool aitas mind stipendiumiga ja nüüd on mul ka sponsor.

Ka Moses tahab edasi õppida Valley View's. Pole üllatav, et ta tahab õppida teoloogiat. Moses on kirikus jätkuvalt aktiivne. Ta juhib Askeldajate Seltsi meie piirkonnas, kuhu kuulub kaheksa kogudust. Ta pidas noorte evangeelseid koosolekuid, mille tulemusena ristiti 12 inimest.

Ka meie ema on huvitatud adventkirikust, kuid nagu meiegi, peab ta ootama, kuni isa kodunt ära läheb. Ma tunnen, et peagi otsustab ta olla Kristuse poolel.

Mu isa siiski räägib minuga ning ta on uhke, et ma hakkasin varsti Valley View' Ülikooli lõpetama. Ta lubas tulla minu lõpetamisele, mis tähendab minu jaoks veel üht võimalust talle oma usust tunnistada.

Gloria Ofosu-Aikins töötab Valley View' Ülikooli juures asuvas
Adventnaiste Keskuses Ghanas.

Patricia Braimah töötab Accras, Ghanas.

Ehitades igaviku jaoks

Osatäitjad: Jutustaja (uudisteankur) ja kolm reporterit. Huvitavuse mõttes kasutage erinevas vanuses inimesi. *[Märkus: jutustaja ja reporterid ei pea oma osi pähe õppima, kuid nad peaksid materjaliga nii tuttavad olema, et ei peaks kõike lugema. Harjutage kaks või kolm korda, et osatäitjad tunneksid end mugavalt, lisades vajadusel tunderõhke.]*
Abivahendid: Üks laud uudistelaauks, kus on osatäitjate jaoks mikrofonid.

* * *

Pühakirja lugemine

Otsekui külm vesi väsinud hingele on hea sõnum kaugelt maalt!

Kui armsad on mägede peal sõnumitooja sammud, kes kuulutab rahu, kes toob häid sõnumeid, kes kuulutab päästet, kes ütleb Siionile: "Sinu Jumal on kuningas!"

Selle sõna Ta on läkitanud, ...kuulutades evangeeliumi rahust Jeesuse Kristuse läbi, kes on kõikide Issand.

[Õp.s.25:25; Jes.52:7; Ap.t.10:36]

* * *

Jutustaja: Tere hingamispäeva hommikust! Mina olen _____ *[jutustaja nimi]*, uudiste kommentaator raadiost GNR (Good News Radio – Heade uudiste raadio), kus uudised on head. Meie programm keskendub täna hommikul kolmele Lääne-Aafrika riigile, mis on silmitsi väljakutsete ja võimalustega tulevikus. Riigid, kust me täna hommikul reportaaži saame, on Ghana, Kamerun ja Kongo Vabariik. *[Näita suurel kaardil riike, kui nimetad.]* Meie esimene lugu on Ghanast.

Esimene reporter: Täna, _____ *[jutustaja nimi]*. Ghana oli selles piirkonnas esimene riik, kes kuulutas end koloniaalvägedest sõltumatuks.

Rahvastik on koondunud riigi lõunaossa, kus asuvad kaks suurimat linna. Ghana majandus põhineb põllumajandusel ning väheste mineraalsete produktide kaevandamisel ja tootmisel. Enamus ghanalasi elab väljaspool linnu, lootes äraelamisel põllundusele – põlluharimisele, mis toidab perekonna ning vähestele, mida kohalikul turul müüa.

Umbes 40 % Ghanas elavatest inimest järgivad ikka veel traditsioonilisi religioone, nagu animism. Teised 40 %, enamasti riigi lõunaosas, nimetavad end kristlasteks, 10-12 % on moslemeid, kes enamasti elavad põhjas. Paljud Aafrika kristlikest kirikutes sisaldavad oma jumalateenistustes mõningaid traditsioonilise religiooni aspekte või teenimisvorme.

Ghanas on peaaegu 270'000 adventisti, mis teeb selle riigi arvukaimaks protestantlikuks rühmituseks. Iga 75 Ghana elaniku kohta on üks adventist.

Adventkoguduse halduses on palju alg- ja keskkooli ning üks ülikool, Valley View' Ülikool, mis asub pealinnast Accrast veidi väljas. Valley View' Kolledž avati 1983. aastal 16 üliõpilasega. Praeguseks on saanud see täieõiguslikuks ülikooliks peaaegu 1000 tudengiga, kellest paljud ei ole pärit adventkodudest.

Tulevikku vaatav juhtkond rajab tugevat tööbaasi, et Valley View'sse tulnud noori inimesi koolitada ja innustada uskuma Jumalasse. Kooli põhikava näeb ette kogu ülikoolilinnaku ümberehitamise järgnevat aastate jooksul, ühiselamud on juba ehitatud. Uues linnakus on mitmed tööstused, mis aitavad muretseda ressursse ja tudengitele võimalusi töötamiseks. Uue linnaku keskmeks saab olema uus kirik.

Kujutlege adventülikoolilinnakut peaaegu 1000 üliõpilasega, peale selle veel õppejõud ja juhtkond, ilma ainsagi jumalateenistuse paigata. Osa kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetusest aitab ehitada väikese kiriku, mis teeniks ülikoolilinnakut ning ümbruskonnas asuvaid linnu ja külasid.

Adventistid on Ghanas oma haridusalase töö tõttu tuntud. Väikesi algkooli ja internaatkooli suurematele lastele leidub üle kogu maa. Need koolid pakuvad kvaliteetset haridust kristlastele ja mittekristlastele ühtemoodi ning on järeleproovitud evangelismi haru. Osa tänasest annetusest aitab rajada või suurendada nelja põhi- ja keskkooli Ghanas.

Lõpuks, evangeeliumitöö kannakinnituseks Põhja-Ghanas rajati haigla Tamale linna, peamiselt muhameedliku taustaga majanduslikku keskusesse. Ehitus on alustatud, kui esimese etapi lõpetamiseks on vaja lisaressursse, et haigla avada. Tänane annetus aitab kaasa, et haiglast saaks tervise ja lootuse majakas Põhja-Ghanas.

Jutustaja: Kõlab nii, et Ghana kogudusel on palju häid uudiseid, kuid ka palju väljakutseid tulevikuks. Reisigem nüüd lõuna poole Kameruni riiki Lääne-Kesk-Aafrikas [näita kaardil].

Teine reporter: Kamerun on stabiilne riik, mis nagu Ghanagi, elatab oma rahvast põhiliselt põllumajandusega. Puit ning mõned mineraalide ja naftavarud aitavad valitsusel tulu saada.

Adventkogudusel Kamerunis on liikmeid peaaegu 113'000, mis veidi vähem kui 16-miljonilise elanikkonna hulgas teeb suhteks ühe adventisti 142 inimese kohta.

Kogudus töötab erinevatel aladel, et jõuda Kameruni elanike südamesse. Paljud meie alg- ja keskkoolid on hoolimata pingetest saanud korraliku hariduse reputatsiooni, kuid kooli on vaja rohkem, et mahutada neid adventnoori, kel on riiklikus koolis hingamispäevaga probleeme, samuti misjonitööks mitteadventistide kodudest pärit lastele. Osa kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest aitab rajada keskkooli Doualasse, riigi majanduspealinna.

Kogudus tegutseb ka raadiojaama kaudu, mis saadab oma programmi üle kogu riigi. Kuid ilma oma raadiojaamata on raske leida eetriaega evangeelsete programmide jaoks. Raadiosaatja ja turvahoone jaoks on maa ostetud, ning selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetus aitab ehitada saatja, mis lubab kogudusel anda eetrisse lootuse sõnumeid 24 tundi ööpäevas, seitse päeva nädalas.

Jutustaja: Aitäh, _____ [Reporteri nimi]. Kameruni kõrval on Kongo Vabariik ehk Brazzaville Kongo. See asetseb Kongo jõe põhja ja lääne kaldal. Adventkogudus Kongo Vabariigis on kogenud raskeid aegu. _____ [Reporteri nimi] jagab meile mõningast informatsiooni koguduse tööst sellel maal.

Kolmas reporter: Töö Kongos algas 1970. aastal ning kasvas aeglaselt. Kogudus ostis maa ja ehitas misjonikompleksi, kaasa arvatud esimehe kodu, kuid kõik see läks kaduma, kui valitsusel oli vaja maad. Praegu ei ole Kongo Vabariigis ühtegi kirikuhoonet.

Täna elab Kongos 500 adventisti, kel ei ole jumalateenistusteks ühtegi adventkirikut. Üks kogudus käib koos üürimajas, mis on ka pastori koduks. Teine kogudus üürib ruume raskestileitavas majas peatänavast kaugel. Kolmas kogudus üürib väikest maja, kuid jumalateenistusi peetakse majast väljas õue peal katusealuses.

Evangeeliumitöö on raske, kui usklikel ja evangelistidel pole näidata kirikuhoonet, kus kogudus Jumalat teenib. Kongos on palju aktiivseid pseudokristlikke kultusi ning inimesed segavad tihtipeale ka adventistid nende kultustega. Ilma kirikuhooneta, mis asetaks neid piiblit uskuvate protestantide hulka, on kasv aeglane ja raske.

Tänane kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetus aitab ehitada kirikuid Kongosse, et meie usklikud võiksid vastata tihti esitatavale küsimusele: "Kus on teie kirik?"

Jutustaja: Ülesanded, millega usklikud Lääne-Kesk-Aafrikas silmitsi seisvad, on suured, kuid meie tänase abi ja igapäevase palvega suudavad selle misjonipõllu koguduseliikmed teha pikki samme töö lõpetamise suunas, et Jeesus võiks tulla. Sirutagem täna oma käed meie vendadele ja õdedele ning aidakem teha nende töö kergemaks, andes rohkeid annetusi.

Aruanne annetajatele

Buea, Kamerun:

1998. aastal läks osa meie kolmeteistkümnennda hingamispäeva annetusest Kameruni Bueasse haigla jaoks. Hiljuti alustati haigla ehitust ning esimese ehitusfaasi lõpetamiseks on tehtud palju. Dr. Rosemary Mburu, arst-resident, on mitu aastat töötanud väikses kliinikus. Peagi läheb täide tema unistus täielikult töötavast statsionaarsest haiglast.

Tamale, Ghana:

Ghanas Tamales on adventhaigla ehituse esimene faas lõpule jõudmas. See haigla saab osa selle kvartali annetusest, et lõpetada esimene faas ja avada uksed patsientidele.